

# หลักข้อเชื่อของ อัครธรรมทูต

บทที่ 3

พระเยซูคริสต์



thirdmill

Biblical Education. For the World. For Free.

© 2012 โดย Third Millennium Ministries

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำซ้ำส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งพิมพ์นี้ในรูปแบบใด ๆ หรือโดยวิธีการใด ๆ ก็ตาม เพื่อผลกำไร (ยกเว้นเพื่อการอ้างอิงโดยสังเขป เพื่อการแสดงความคิดเห็น หรือเพื่องานด้านวิชาการ) โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์ Third Millennium Ministries, Inc., 316 Live Oaks Blvd., Casselberry, Florida 32707

หากมิได้ระบุไว้เป็นอย่างอื่น ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่อ้างอิงคัดมาจากพระคัมภีร์ฉบับ New International Version สงวนลิขสิทธิ์ © 1973, 1978, 1984, 2011 โดยสมาคมพระคริสตธรรมระหว่างประเทศ โดยได้รับอนุญาตจาก Zondervan Bible Publishers.

### ข้อมูลเกี่ยวกับ THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Third Millennium Ministries (ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม) เป็นพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐของคริสเตียนโดยไม่หวังผลกำไร เพื่อ:

ให้การศึกษาด้านพระคัมภีร์แก่ผู้ต้องการศึกษาทั่วโลก โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

เป้าหมายของเราคือการให้การศึกษาด้านคริสต์ศาสนาโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายให้แก่ศิษยาภิบาลและผู้นำคริสเตียนมากมายทั่วโลก ที่ยังขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอสำหรับการรับใช้ เราจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวนี้โดยการผลิตและเผยแพร่หลักสูตรศาสนศาสตร์รูปแบบใหม่ ระบบมัลติมีเดียไปทั่วโลก โดยใช้ภาษาอังกฤษ อาหรับ จีนกลาง รัสเซีย และสเปน นอกจากนี้ หลักสูตรของเรายังถูกแปลไปอีกกว่า 12 ภาษา โดยผ่านองค์กรคู่มิตร หลักสูตรนี้ประกอบด้วยสื่อวีดิทัศน์ที่เน้นภาพ เอกสารคำสอน และข้อมูลต่าง ๆ ทางอินเทอร์เน็ต และถูกออกแบบมาเพื่อให้ใช้โดยโรงเรียน กลุ่มหรือบุคคล ทั้งในระบบออนไลน์และในกลุ่มผู้ร่วมศึกษา

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เราได้พัฒนาวิธีการที่จะใช้เงินทุนอย่างคุ้มค่าในการผลิตบทเรียนมัลติมีเดียที่ได้รับรางวัล ซึ่งมีเนื้อหาและคุณภาพที่ดีที่สุด เราใช้นักเขียนและบรรณาธิการที่เป็นนักการศึกษาที่ผ่านการฝึกอบรมด้าน ศาสนศาสตร์อย่างดี และใช้นักแปลที่เป็นเจ้าของภาษาเป้าหมายผู้มีความเข้าใจด้านศาสนศาสตร์ บทเรียนของเรานำเสนอแนวคิดอันลึกซึ้งของศาสตราจารย์จากวิทยาลัยพระคริสตธรรม และจากศิษยาภิบาลจากทุกมุมโลก ยิ่งกว่านั้น เรายังใช้นักออกแบบกราฟิก นักวาดภาพประกอบ และผู้ผลิตที่ยึดมั่นในมาตรฐานสูงสุดของการผลิต และใช้อุปกรณ์และเทคนิคต่าง ๆ ที่ทันสมัย

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของการเผยแพร่ Third Millennium ได้สร้างพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์กับคริสตจักร วิทยาลัยพระคริสตธรรม โรงเรียนสอนพระคัมภีร์ มิชชันนารี สถาบันวิทยคริสเตียน ผู้ให้บริการโทรทัศนผ่านดาวเทียม และองค์กรอื่น ๆ. สัมพันธภาพดังกล่าวได้นำไปสู่การเผยแพร่บทเรียนทางวีดิโอจำนวนนับไม่ถ้วน สู่ผู้นำ ศิษยาภิบาล และนักเรียนพระคัมภีร์ในท้องถิ่น. และเว็บไซต์ของเราก็เป็นช่องทางเผยแพร่และจัดหาสื่อประกอบบทเรียนเพิ่มเติม รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเริ่มต้นชุมชนแห่งการเรียนรู้ของตนเอง.

Third Millennium Ministries ถือว่าเป็นบริษัทประเภท 501(c) (3) ตามข้อบังคับของกรมสรรพากรแห่งสหรัฐอเมริกา เราพึ่งพาเงินบริจาคที่สามารถลดหย่อนภาษีได้ ที่คริสตจักร มุสลิม ภารกิจ และบุคคลต่าง ๆ ถวายให้ด้วยความอาารี หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธกิจของเรา และศึกษาว่าจะมีส่วนร่วมกับพันธกิจนั้นได้อย่างไร โปรดเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเรา [www.thirdmill.org](http://www.thirdmill.org).

# สารบัญ

บทนำ .....	1
ทิวศภภ.....	2
พระบตรของพระเจ้า .....	2
พระผู้เป็นเจ้า .....	5
ความเป็นมนุษย์.....	7
ประสภการณมนุษย์ .....	7
การกำเนิด .....	8
ร่างกาย .....	9
จิตวิญญาณ .....	10
การคืนพระชนม์.....	11
ตำแหน่ง .....	12
ภุมิหลังในพันธสัญญาเดิม .....	12
การกิจที่สำเร็จในพระเยซู .....	14
ธรรมชาติ.....	16
พันธกิจ .....	20
ความอับอาย .....	20
การมาบังเกิดเป็นมนุษย์.....	21
การทนทุกข์.....	23
การเช็ดชพระเกียรติ.....	27
การคืนพระชนม์.....	27
การเสด็จขึ้นสู่สวรรค .....	29
การประทับบนบัลลังก์.....	30
การพิพากษา .....	31
สรุป .....	32

# หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต

## บทที่ 3

### พระเยซูคริสต์

#### บทนำ

ในช่วงกว่า 2,000 ปีที่ผ่านมา มีคนมากมายหลายพันล้านได้นมัสการ ติดตาม และประกาศพระกิตติคุณเรื่องพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ ซึ่งไม่เคยมีผู้ใดในประวัติศาสตร์ที่ได้รับการชื่นชมอย่างกว้างขวางหรือมีอิทธิพลต่อสังคมได้มากเท่าพระองค์ ศิลปิน นักดนตรี และนักเขียนต่างใช้พระองค์เป็นจุดเด่นในการสร้างงานศิลปะของตน หลายชาติพันธุ์ หลายวัฒนธรรมถูกสร้างขึ้นโดยใช้คำสอนของพระองค์เป็นศูนย์กลาง ในหลายพื้นที่ของโลก แม้ปฏิบัติกันนับจากเวลาที่พระองค์ประสูติ

แต่ถึงแม้จะเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง พระเยซูก็ยังตกเป็นเป้าการตรวจสอบอย่างเข้มข้น นักวิชาการทุกแขนงค้นคว้าเกี่ยวกับพระองค์ พวกเขาขี้สงสัยก็จับผิดเพื่อพยายามทำลายความน่าเชื่อถือของพระองค์ และผู้ติดตามพระองค์ต่างศึกษาเกี่ยวกับพระองค์ในแง่มุมต่าง ๆ เท่าที่จะทำได้

ประเด็นก็คือ การเรียนรู้เกี่ยวกับพระเยซูนั้นสำคัญสำหรับทุกคน เพราะวันหนึ่ง เราต้องตอบคำถามว่า “พระเยซูคริสต์คือใคร?” คริสเตียนคงคุ้นเคยกับคำตอบอยู่แล้ว เพราะเราได้กล่าวยืนยันมาตลอดหลายศตวรรษตามหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต

นี่เป็นบทเรียนที่สามในชุดหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต และบทนี้ชื่อว่า “พระเยซูคริสต์” ในบทนี้ เราจะให้ความสนใจกับข้อความแห่งศรัทธาที่ประกาศความเชื่อในพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ซึ่งเป็นพระภาคที่สองของตรีเอกานุภาพ ข้อความดังกล่าวคือ:

ข้าพเจ้าเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์ พระบุตรองค์เดียวของพระบิดา [และพระผู้เป็นเจ้าของเรา] ทรงปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงกำเนิดจากมารีย์สาวพรหมจารี ทรงทนทุกข์ทรมาน ในสมัยที่ปอนทิอัสปีลาตปกครอง ทรงถูกตรึงที่กางเขน แล้วมรณา ทรงถูกบรรจุไว้ในอิมโงค์ เสด็จลงสู่แดนมรณา ในวันที่สามทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย พระองค์เสด็จขึ้นสวรรค์ประทับ ณ เบื้องขวาของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ที่สุด จากที่นั่นพระองค์จะเสด็จมาพิพากษาคนเป็นและคนตาย

การสรุปสิ่งที่หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต กล่าวเกี่ยวกับพระเยซูนั้น อาจทำได้หลายวิธี แต่เราจะเน้นใจความหลักสามประการที่เป็นศูนย์กลางทางศาสนศาสตร์มาตลอดประวัติศาสตร์ ประการที่หนึ่งคือ เทวสภาพ หรือความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ เราจะดูที่ธรรมชาติความเป็นพระเจ้าของพระองค์และสัมพันธ์ภาพของพระองค์กับอีกสองพระภาคในตรีเอกานุภาพ ประการที่สองคือ ความเป็นมนุษย์ของพระองค์ เราจะอภิปรายความสัมพันธ์ระหว่างธรรมชาติความเป็นพระเจ้าและธรรมชาติความเป็นมนุษย์ของพระองค์ และประการที่สามคือพันธกิจของพระองค์ ไม่แค่พันธกิจที่พระองค์กระทำในโลกเท่านั้น แต่รวมถึงหลังจากนั้นด้วย เราจะเริ่มด้วยความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ ตามที่ถูกล่าถึงในหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต

#### เทวสภาพ

เมื่อเราพูดถึงเทวสภาพ หรือคำที่ง่ายกว่าก็คือ “ความเป็นพระเจ้า” ของพระคริสต์ ก็คือ การที่พระองค์เป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ เรากำลังกล่าวถึงคำยอมรับอันเป็น

หัวใจสำคัญในพันธสัญญาใหม่ว่าพระคริสต์คือผู้ใด ที่เราได้รับทราบมาก็คือ พระองค์เป็นพระเจ้าโดยสมบูรณ์และเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์เช่นกัน เมื่อใดที่เราเริ่มไม่ยอมรับสถานะใดสถานะหนึ่ง ก็เท่ากับเราไม่เชื่อในพระเยซูอีกต่อไป วิธีเดียวที่เราสามารถอธิบายความเป็นพระเจ้าของพระเยซูได้ ก็คือจากการเปิดเผยของพระคัมภีร์อย่างไม่ผิดเพี้ยน เราถูกสอนว่าพระคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ นี่เป็นความจริงพื้นฐานที่สุดที่คริสตจักรยุคแรกประกาศ และเราได้รับทราบจากอัครทูตเปาโล ตามที่ท่านได้เขียนไว้ในหนังสือ โคโลสี เราจึงมั่นใจว่าแท้จริงแล้ว พระเยซูเป็นผู้ทรงอำนาจเหนือทุกสิ่ง ในพระองค์ ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้น พระองค์ทรงยืนอยู่เหนืออำนาจทั้งปวงซึ่งอยู่ใต้พระบาทของพระองค์ คุณสมบัตินี้มีในพระเจ้าเท่านั้น ถ้าตัดเรื่องนี้ออกไป พระกิตติคุณก็หมดความหมาย พระเยซูก็หมดความหมาย และคริสต์ศาสนาก็หมดความหมายด้วย

—ดร. อาร์ อัลเบิร์ต โมห์เลอร์ จูเนียร์

หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต กล่าวถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ว่า:

**ข้าพเจ้าเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์ พระบุตรองค์เดียวของพระบิดา [และพระผู้เป็นเจ้าของเรา]**

คริสเตียนตั้งใจใช้คำว่า “พระคริสต์” “พระบุตรของพระเจ้า” และ “พระผู้เป็นเจ้า” เพื่อบอกถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์มาตลอด

วัตถุประสงค์ของบทเรียนนี้คือ เราจะเน้นสองคำที่ปรากฏในหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต เพื่อเล็งถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ ก่อนอื่น เราจะศึกษาการที่พระเยซูเป็น “พระบุตรของพระเจ้า” จากนั้น เราจะวิเคราะห์ความหมายของประโยคที่ว่าพระองค์เป็น “องค์พระผู้เป็นเจ้า” เราจะเริ่มด้วยความหมายของ “พระบุตรของพระเจ้า” ตามที่พระคัมภีร์กล่าวถึงพระเยซู

### พระบุตรของพระเจ้า

สิ่งแรกที่เราต้องเข้าใจเกี่ยวกับคำว่า “พระบุตรของพระเจ้า” ก็คือ บ่อยครั้งที่พระคัมภีร์ใช้คำนี้ในการกล่าวถึงสิ่งที่ไม่ได้มีลักษณะใดเกี่ยวกับพระเจ้าเลย เช่น พวกทูตสวรรค์ถูกเรียกว่า “บุตรของพระเจ้า” ใน โยบ 1:6 และ 2:1 พระคัมภีร์ฉบับปัจจุบันบางฉบับใช้คำว่า “ทูตสวรรค์” แทนคำว่า “บุตรของพระเจ้า” แต่ในสองข้อความจาก โยบ นี้ จริง ๆ แล้วในภาษาฮีบรูกล่าวว่า “เบนาย ฮาเอโลฮิม” (Benay Haelohim) ซึ่งตามตัวอักษรแปลว่า “บุตรของพระเจ้า” ซึ่งเรายังพบคำลักษณะเดียวกันนี้อีกหลายครั้งด้วย

บางครั้ง ประชาชาติอิสราเอลก็ถูกเรียกว่า “ลูกชาย” หรือ “บุตร” ของพระเจ้า เช่น อพยพ 4:22 และ โสเซยา 11:1 กษัตริย์ที่เป็นมนุษย์ของชาวอิสราเอลก็ถูกเรียกว่า “บุตรของพระเจ้า” เหมือนกัน เช่นใน 2 ซามูเอล 7:14 และ สดุดี 2:7 อาดัม มนุษย์คนแรก ก็ถูกเรียกว่า “บุตรของพระเจ้า” ใน ลูกกา 3:38

และคริสเตียนทั้งหลายย่อมรู้ว่า ในพระวาทะของพระเจ้าหลายตอน ผู้เชื่อที่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าถูกเรียกว่าเป็นบุตรของพระองค์ เช่น ใน มัทธิว 5:9, 45; ลูกา 20:36; และ โรม 8:14, 19 เปาโลกล่าวใน กาลาเทีย 3:26 ว่า:

**ท่านทั้งหลายล้วนเป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ (กาลาเทีย 3:26)**

แต่ถ้าคำว่า “บุตรของพระเจ้า” ไม่ได้เจาะจงแปลว่าพระเยซูมีสถานะเป็นพระเจ้าเท่านั้นแล้ว  
ทำไมคริสตจักรต้องทำเรื่องนี้ให้เป็นเรื่องใหญ่?

แต่เมื่อเราศึกษาพันธสัญญาใหม่ว่าได้กล่าวถึงพระเยซูอย่างไรแล้ว เราจึงจะเข้าใจชัดเจนว่า  
พระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้าอย่างชัดเจน เป็นเอกลักษณ์อย่างที่ไม่ใครเหมือน

จริง ๆ แล้ว หนึ่งในประเด็นที่พันธสัญญาใหม่เน้นมากที่สุด ก็คือ การที่พระเยซูเป็น  
พระบุตรหนึ่งเดียวของพระเจ้า นั่นคือ พระเยซูทรงมีคุณลักษณะเดียวกันกับ  
คุณลักษณะที่บ่งบอกได้ว่าพระเจ้าคือใคร กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระเยซูทรงเป็นพระ  
เจ้าอย่างจริงแท้แน่นอน ส่วนเราเป็นลูกของพระเจ้าโดยความสัมพันธ์ โดยการที่  
พระเจ้ารับเราเป็นลูก ไม่ใช่เพราะเรามีความเป็นตัวตนร่วมกับพระเจ้า พระเยซูเป็น  
พระบุตร นิรันดร์ของพระเจ้า พระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้าตลอดมา

—ดร. ทอม ชโรเนอร์

ความเป็นพระบุตรอันเป็นเอกลักษณ์ของพระเยซูเห็นได้ชัดเจนเป็นพิเศษในพระกิตติคุณ  
ยอห์น บทที่ 1:1-18 เราได้อ่านถึงการที่พระเยซูเป็นพระวาหะ

นิรันดร์ของพระเจ้า ซึ่งแปลว่าพระเยซูทรงเป็นทั้งพระเจ้า และทรงเป็นพระบุตรองค์เดียวที่  
กำเนิดจากพระเจ้า เราได้พบคำตรัสของพระเยซูในยอห์น 8:18-23 ว่า ในฐานะพระบุตรของพระ  
เจ้า พระองค์มาจากเบื้องบน ไม่ได้มาจากโลกนี้ และใน ยอห์น 10:30 พระเยซูก็ได้ทรงยืนยันอีกว่า  
พระองค์เป็นหนึ่งในเดียวกับพระบิดา

แต่ข้อความที่ยอห์นกล่าวชัดเจนที่สุดน่าจะเป็น ยอห์น 5:18 ท่านกล่าวว่า:

**[พระเยซู] ได้ตรัสว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระองค์ด้วย อันเป็นการกระทำ  
พระองค์เองให้สมอกับพระเจ้า (ยอห์น 5:18)**

ข้อความนี้บอกชัดเจนว่า เมื่อพระเยซูกล่าวถึงพระองค์เองว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า  
พระองค์หมายความว่าพระองค์เท่าเทียมกับพระเจ้าพระบิดา ด้วยเหตุนี้ คริสเตียนจึงเข้าใจถูกต้องว่า  
การที่พระคัมภีร์บอกว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของเจ้านั้น หมายความว่าพระองค์มีทั้งสถานภาพ  
อันเป็นเอกลักษณ์และสถานภาพพระเจ้าด้วย

ความเป็นพระบุตรผู้มีสถานภาพพระเจ้าก็ถูกกล่าวถึงในพันธสัญญาใหม่หลายตอน เราอ่าน  
พบใน โรม 1:3-4 และ 8:3 ซึ่งเปาโลสอนว่าพระเยซูเป็นพระบุตรผู้มีสถานภาพพระเจ้าตั้งแต่ก่อน  
พระองค์มาประสูติแล้ว ฮีบรู 1:1-3 ก็บอกว่า ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า พระเยซูทรงสร้าง  
จักรวาลและเป็นผู้สำแดงตัวตนของพระบิดาอย่างไม่ผิดเพี้ยน ข้อพระวาหะเหล่านี้และอีกหลายข้อ  
ระบุชัดว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้าในลักษณะพิเศษ ซึ่งบอกชัดถึงพระลักษณะของพระเจ้า  
อันเป็นนิรันดร์ของพระองค์

การเน้นย้ำว่าพระเยซูเป็นพระบุตรนิรันดร์ของพระเจ้าและมีสถานภาพพระเจ้า สะท้อน  
ออกมาในหลักคำสอนเรื่อง ตรีเอกานุภาพ ซึ่งกล่าวว่า:

พระเจ้ามีสามพระภาค แต่เป็นพระองค์เดียว

พันธสัญญาใหม่สอนว่าพระเยซูคือพระเจ้าพระบุตร หนึ่งในสามพระภาคของ ตรีเอกานุภาพ  
แล้วสัมพันธ์ภาพระหว่างพระเยซูกับพระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นอย่างไร?

เราได้อภิปรายกันในบทก่อน ๆ ว่า ตรีเอกานุภาพ ในมุมมองภาววิทยานั้นเน้นเรื่องตัวตน  
และการดำรงอยู่ของพระเจ้า ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า พระคริสต์มีฤทธานุภาพและสง่าราศีเท่า  
เทียมกับพระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระภาคทั้งสาม แน่นนอนว่ารวมถึงพระบุตร ไม่มีที่สิ้นสุด  
เป็นนิรันดร์ และไม่มีวันเปลี่ยนแปลง และแต่ละพระภาคมีพระลักษณะสำคัญของพระเจ้าร่วมกัน  
เช่น ปัญญา ฤทธานุภาพ ความบริสุทธิ์ ความยุติธรรม ความประเสริฐ และความจริง

ในทางตรงกันข้าม เมื่อมอง ตริเอกานภาพ จากมุมมองเคหะวิทยา เราพิจารณาว่าทั้งสามพระภาคของพระเจ้ามีปฏิสัมพันธ์กันอย่างไร ในมุมมองนี้ แต่ละภาคมีความรับผิดชอบ ระดับอำนาจ และบทบาทที่ได้รับแตกต่างกัน เช่น พระคริสต์เป็นพระบุตรของพระบิดาตลอดมา และมีอำนาจรองจากพระบิดา ลองฟังคำตรัสของพระเยซูในยอห์น 6:38 ซึ่งพระองค์กล่าวถึงการที่พระองค์ยอมอยู่ใต้โอวาทของพระบิดา

**เพราะเราได้ลงมาจากสวรรค์มิใช่เพื่อทำตามใจของเราเอง แต่เพื่อทำตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงส่งเรามา (ยอห์น 6:38)**

และในยอห์น 8:28-29 พระองค์ก็ตรัสในทำนองเดียวกัน

**พระเยซูจึงตรัสว่า ... "พระบิดาของเราทรงสอนเราแล้ว ... พระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามากก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดาไม่ได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่ชอบพระทัยพระองค์เสมอ" (ยอห์น 8:28-29)**

ตลอดทั้งพันธสัญญาใหม่ พระบุตรอยู่ภายใต้อำนาจของพระบิดาเสมอ ระหว่างพระบุตรกับพระบิดา ไม่เคยมีความขัดแย้งใด ๆ เนื่องจากพระบุตรและพระบิดาเห็นพ้องต้องกันเสมอ โดยพระบิดามีตำแหน่งที่สูงกว่า

ในทำนองเดียวกัน ในเคหะสัมพันธ์ของ ตริเอกานภาพ นั้น พระบุตรก็มีอำนาจเหนือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตัวอย่างหนึ่งคือคำกล่าวของพระเยซูในยอห์น 15:26:

**"ผู้ที่เราจะส่งมาหาท่านทั้งหลายจากพระบิดา คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งทรงมาจากพระบิดา พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึงเรา" (ยอห์น 15:26)**

ในพระวจนะข้ออื่น เช่น โรม 8:9 และ 1 เปโตร 1:11 พระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกเรียกว่า "พระวิญญาณของพระคริสต์" ซึ่งบ่งบอกว่า พระวิญญาณถูกส่งมาโดยพระคริสต์

สัมพันธ์ภาพเหล่านี้สรุปอยู่ในรูปแบบที่กำหนดให้พระบุตรเป็นพระภาคที่สองของ ตริเอกานภาพ พระบุตรเป็นพระภาคที่สองใน ตริเอกานภาพเชิง

ภาววิทยา เพราะพระองค์กำเนิดมาจากพระภาคที่หนึ่ง ก็คือพระบิดา และพระองค์ได้ประทานลมปราณให้เป็นพระภาคที่สาม ก็คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระบุตรเป็นพระภาคที่สองใน ตริเอกานภาพเชิงเคหะวิทยา เพราะตำแหน่งของพระองค์อยู่ตรงกลาง โดยพระองค์เป็นรองพระบิดา แต่มีอำนาจเหนือพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในคริสต์จักรยุคแรก การยอมรับว่าพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์เป็นส่วนสำคัญยิ่งของความเชื่อคริสเตียน ผู้ที่กล่าวยอมรับตาม หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต เมื่อรับบัพติศมา ก็ไม่จำเป็นต้องกล่าวยืนยันรายละเอียดปลีกย่อยทางศาสนศาสตร์ในประเด็นที่เกี่ยวกับสัมพันธ์ภาพภายในของ

ตริเอกานภาพ แต่เขาจำเป็นต้องประกาศความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์โดยไม่ลังเล แม้ในปัจจุบัน การยืนยันว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้และสมบูรณ์ก็เป็นเครื่องหมายของความเป็นคริสเตียนตามหลักพระคัมภีร์

เมื่อเราได้พิจารณาความสำคัญของคำว่า "พระบุตรของพระเจ้า" แล้ว เราก็พร้อมที่จะศึกษาคำว่า "พระผู้เป็นเจ้า" บ่งบอกถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซูอย่างไร

### พระผู้เป็นเจ้า

พันธสัญญาใหม่เรียกพระเยซูว่า "พระผู้เป็นเจ้า" คำนี้แปลมาจากคำภาษากรีก "คูริออส"



(Kurios) ซึ่งเป็นคำทั่วไปที่หมายความว่า “ผู้ปกครอง” หรือ “เจ้านาย” และยังคงใช้เป็นคำเรียกขานแบบสภาพเช่นเดียวกับคำว่า “ท่าน” ในภาษาไทย ด้วยความหมายเช่นนี้ คำว่า คูริออส จึงมักถูกใช้กับสามัญชนทั่วไป เช่น ใน มัทธิว 10:24; ลูกา 12:36-47; เอเฟซัส 6:5-9 และอีกหลายข้อ

แต่ในเวลาเดียวกัน พันธสัญญาใหม่ก็ใช้คำว่า คูริออส ในฐานะพระนามสำหรับพระเจ้า เช่น ใน มัทธิว 11:25; ลูกา 1:16 กิจการ 2:39 และอีกหลายข้อ ในเมื่อคำนี้มีความหมายกว้าง เหตุใดเราจึงคิดว่าคำนี้ในพันธสัญญาใหม่มีนัยยะว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า? เหตุใดเราจึงไม่คิดว่าคำนี้อ้างอิงถึงอำนาจหรือเกียรติยศของพระเยซูเพียงแค่นั้นในโลกนี้เท่านั้น?

กุญแจสำคัญที่ช่วยให้เราเข้าใจการใช้คำว่า คูริออส ในศาสนาคริสต์ คือ พันธสัญญาเดิม พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมนั้นถูกเขียนด้วยภาษาฮีบรู แต่เมื่อประมาณสองศตวรรษก่อนพระเยซูประสูติ พระวจนะภาษาฮีบรูก็ถูกแปลมาเป็นภาษากรีก พระวจนะที่ถูกแปลครั้งนี้เรียกว่า “เซปตวาจินต์” (Septuagint) เมื่อปราชญ์ชาวอียิปต์แปลพันธสัญญาเดิมเป็นภาษากรีก เขาใช้คำว่า “คูริออส” ในภาษากรีกถึง 6,700 ครั้ง เพื่อแปลพระนามศักดิ์สิทธิ์ที่พระเจ้าใช้เรียกพระองค์เองต่อหน้าประชากรของพระองค์ พระนามนั้นคือ ยะหฺเวห์ บริบททางประวัติศาสตร์นี้มีความสำคัญยิ่งยวดสำหรับความเข้าใจการที่พันธสัญญาใหม่ยอมรับความเป็นเจ้านายของพระเยซู ถึงแม้คำว่า “คูริออส” โดยตัวของมันเองแล้ว ไม่ได้สื่อว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า แต่การใช้คำนี้ตามบริบทของพันธสัญญาเดิมสื่ออย่างชัดเจนถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ในหลายข้อความ

—ดร. คีธ จอห์นสัน

พระวจนะตอนหนึ่งที่นำอัครธรรมทูตที่สุดในพันธสัญญาใหม่ก็คือข้อที่กล่าวว่า “[ทุกคน] จะคุกเข่าลงนมัสการพระนามของพระเยซู และทุกสิ่งจะยอมรับว่าพระเยซูคริสต์คือองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อเป็นการถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้าพระบิดา” (ฟิลิปปี 2) และความจริงแล้ว ณ เวลานั้น เปาโลกำลังหยิบยกข้อความจากอิสยาห์ โดยข้อความนี้เป็นบทเพลงสรรเสริญว่าทุกคนจะยอมรับว่าพระยาหฺเวห์คือพระผู้เป็นเจ้า ตอนนั้นเปาโลตั้งใจอ้างอิงข้อพระวจนะจากพันธสัญญาเดิมและกล่าวว่าพระเยซูคริสต์ต่างหากที่เป็นพระผู้เป็นเจ้า และในขณะนั้น เห็นได้ชัดว่าพันธสัญญาใหม่กำลังบอกว่าพระเยซูคริสต์ไม่ได้เป็นเพียงเจ้านาย แต่พระองค์จะต้องได้รับการยอมรับในฐานะพระผู้เป็นเจ้าของอิสราเอล

—ดร. ปีเตอร์ วอล์คเกอร์

ลองฟังคำพูดของเปาโลใน โรม 10:9 และ 13:

**คือว่าถ้าท่านจะยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของท่าน และจะเชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด ... ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด (โรม 10:9 และ 13)**

ในข้อ 13 เปาโลยกพระวจนะ โยเอล 2:32 เพื่อพิสูจน์ว่าทุกคนที่ร้องเรียกพระนามของพระเยซูจะได้รับการช่วยให้รอด แต่ในพระธรรมโยเอลข้อนี้ พระนามของพระเจ้าในภาษาฮีบรูยุคพันธสัญญาเดิมคือ “ยะหฺเวห์” อันเป็นพระนามเฉพาะของพระเจ้า พุดง่าย ๆ ก็คือ เมื่อเปาโลกล่าวว่าพระเยซูเป็นพระผู้เป็นเจ้า ท่านหมายความว่าพระเยซูก็คือพระยาหฺเวห์ พระเจ้าและองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพันธสัญญาเดิมนั่นเอง

พระวจนะตอนอื่น ๆ ในพันธสัญญาใหม่ที่ยืนยันว่าพระเยซูมีสถานภาพเท่ากับพระเจ้าได้แก่



มัทธิว 3; มาระโก 1; ลูคา 3; และ ยอห์น 1 พระวจนะทั้งหมดนี้ล้วนกล่าวว่าพระเยซูคือพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของโลกทั้งปวงที่กล่าวถึงใน อีสยาห์ 40 ผู้ซึ่งยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้เตรียมมารดาให้ เรายังพบพลวัตแบบเดียวกันใน ฮีบรู 1:10 ซึ่งพระเยซูเจ้าคือพระเจ้าที่พระธรรม สดุดี 102:24-25 ประกาศว่าเป็นผู้สร้างโลกนี้ พระวจนะที่กล่าวเช่นนี้มีอีกมากมาย

ตรงนี้ เราไม่ได้หมายความว่า ทุกครั้งที่บุคคลในพันธสัญญาใหม่เรียกพระเยซูว่า “พระเจ้า” เขาประกาศความเป็นพระเจ้าของพระองค์เสมอ บางครั้งเขาเพียงตั้งใจจะแสดงถึงความชื่นชมยินดีของพระองค์ แต่เมื่อคริสตจักรประกาศยอมรับอย่างเป็นทางการว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของโลกทั้งปวง เหมือนที่เราประกาศตามหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต เราก็กำลังยืนยันคำสอนในพระคัมภีร์ที่ว่า พระเยซูเป็นพระเจ้า และในฐานะพระเจ้า พระองค์ก็เป็นสมาชิกสมบูรณของ ตริเอกานุภาพ โดยประกอบด้วยคุณลักษณะของพระเจ้าเหมือนกับพระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์

ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์มีนัยยะสำคัญทุกด้านในชีวิตคริสเตียน เช่น เราต้องยอมรับและนมัสการพระเยซูเป็นพระเจ้าในคำอธิษฐานและบทเพลงของเรา เราต้องอธิษฐานต่อพระองค์ เหมือนที่เราอธิษฐานต่อพระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเราสามารถวางใจอย่างเต็มที่ในความปลอดภัยที่เราได้รับเพราะความรอดของเรา เพราะเรารู้ว่าพระเจ้าเองเป็นผู้ไถ่เราจากความบาป ประเด็นต่าง ๆ นี้ และคำถามอื่น ๆ เรื่องวิถีปฏิบัติในชีวิตคริสเตียน ล้วนขึ้นอยู่กับความเชื่อที่ว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า

เมื่อเราเข้าใจความเป็นพระเจ้าของพระเยซูแล้ว เราก็พร้อมที่จะศึกษาต่อว่า หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต ได้สะท้อนความเป็นมนุษย์ของพระองค์อย่างไร

## ความเป็นมนุษย์

ในช่วงสองศตวรรษที่ผ่านมา นักศาสนศาสตร์มากมายพร้อมใจยอมรับว่าพระเยซูเป็นมนุษย์ แต่ตั้งคำถามเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระองค์ หากแต่ในศตวรรษแรก ๆ ของ คริสตจักรผู้คนก็พร้อมใจตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับความเป็นมนุษย์ของพระองค์ ปรัชญาที่มีอิทธิพลในยุคนั้นทำให้ค่อนข้างง่ายที่คนจะยอมรับว่าเทพสามารถ “แปลงกาย” เป็นมนุษย์ได้ แต่การที่จะให้เขา ยอมรับว่าเทพสามารถ “กลายเป็น” มนุษย์ได้จริง ๆ นั้น ยากยิ่งนัก มนุษย์นั้นเป็นตัวตนที่มีร่างกายและอารมณ์ ในความคาดหวังของคนเรานั้น พระเจ้าจะไม่วันยอมให้พระสิริและศักดิ์ศรีของพระองค์ต้องหมองมัวด้วยการรับธรรมชาติอันต่ำทรามของมนุษย์ที่เป็นเนื้อหนัง แต่น่าเศร้า คริสเตียนยุคปัจจุบันมากมายลำบากใจที่จะเชื่อว่าพระเจ้าพระบุตรสามารถเสด็จมาในโลกและรับสภาพมนุษย์เต็มตัวได้ ซึ่งรวมถึงความอ่อนแอ ข้อจำกัด และความบอบบางของมนุษย์

เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเยซูเป็นมนุษย์เต็มตัว เราจะพิจารณาสามลักษณะของความเป็นมนุษย์ของพระองค์ หนึ่ง เราจะศึกษาประสบการณ์ของพระองค์ในฐานะมนุษย์ สอง เราจะอภิปรายตำแหน่งของพระองค์ในฐานะมนุษย์ และสาม เราจะกล่าวสั้น ๆ เกี่ยวกับธรรมชาติมนุษย์ของพระองค์ โดยดูว่าธรรมชาติมนุษย์นั้นสัมพันธ์กับธรรมชาติความเป็นพระเจ้าของพระองค์อย่างไร เราเริ่มด้วยประสบการณ์มนุษย์ของพระองค์ ตามที่กล่าวถึงใน หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต

## ประสบการณ์มนุษย์

ประสบการณ์มากมายของพระเยซูพิสูจน์ว่าพระองค์เป็นมนุษย์จริง ๆ เนื่องจากมนุษย์เท่านั้นที่สามารถมีประสบการณ์เช่นนั้นได้ ลองฟังข้อความเกี่ยวกับเรื่องนี้ใน หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต:

[พระเยซู] ทรงปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงกำเนิดจากมารีย์สาวพรหมจารี ทรงทนทุกข์ทรมาน ในสมัยที่ปอนทิอัสปีลาตปกครอง ทรงถูกตรึงที่กางเขน แล้ว มรณา ทรงถูกบรรจุไว้ในอุโมงค์ เสด็จลงสู่แดนมรณา ในวันที่สามทรงเป็นขึ้นมา จากความตาย

ประสบการณ์เหล่านี้ยืนยันความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์อย่างน้อยสี่ประการ คือ การกำเนิด ร่างกาย จิตวิญญาณ และการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์ สิ่งแรกที่เราจะศึกษาคือ การกำเนิดของพระองค์ ซึ่งรวมถึงการตั้งครรภ์และการกำเนิด

## การกำเนิด

หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต กล่าวถึงการกำเนิดของพระเยซูดังนี้:

[พระเยซู] ทรงปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงกำเนิดจากมารีย์ สาวพรหมจารี

เราต้องยอมรับว่า มีรายละเอียดไม่ธรรมดาหลายประการเกี่ยวกับการตั้งครรภ์และการประสูติของพระเยซู ประการแรก พระเยซูปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ มิใช่โดยบิดาที่เป็นมนุษย์ และการปฏิสนธิของพระองค์เกิดขึ้นโดยปราศจากการล่วงล้ำพรหมจรรย์ของมารดาของพระองค์ เราจะศึกษารายละเอียดเหล่านี้เพิ่มเติมในตอนต่อ ๆ ไปของบทเรียนนี้ สำหรับตอนนี้ เราจะเน้นที่แนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับการปฏิสนธิและการเกิดในฐานะประสบการณ์สำคัญของมนุษย์

เมื่อ หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต กล่าวว่า พระเยซู “ทรงปฏิสนธิ” เจตนา ก็เพื่อบอกว่าพระเยซูเริ่มต้นชีวิตในโลกเหมือนกับมนุษย์ทั้งหลายทั่วไป นับจากอาดัมและเอวา นั่นคือ เป็นทารกน้อยในครรภ์ของมารดา พระวจนะของพระเจ้า เช่น มัทธิว 1:18; ลูกา 2:5-6; กาลาเทีย 4:4; และฮีบรู 10:5 ล้วนกล่าวว่าพระเจ้าก่อกำเนิดพระเยซูในครรภ์ของมารีย์ เช่นเดียวกับที่พระองค์หล่อหลอมทารกที่เป็นมนุษย์ทุกคน

ลูกา 1:34-37 บันทึกบทสนทนาระหว่างมารีย์และทูตสวรรค์กาเบรียล เกี่ยวกับการที่เธอตั้งครรภ์ ดังนี้:

มารีย์กล่าวแก่ทูตสวรรค์นั้นว่า “สิ่งนี้จะไปอย่างไรได้ เพราะข้าพเจ้ายังไม่ได้ร่วมกับชายคนใด” และทูตสวรรค์องค์นั้นตอบและกล่าวแก่เธอว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกคลุมเธอ ... เพราะว่าสำหรับพระเจ้า ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งจะเป็นไปไม่ได้” (ลูกา 1:34-37)

มารีย์เองรู้ดีว่าการปฏิสนธิทารกในวิธีนี้เป็นไปได้โดยการอัศจรรย์เท่านั้น และการอัศจรรย์ก็คือสิ่งที่เธอได้รับ

การปฏิสนธิอย่างมหัศจรรย์ของพระเยซูทำให้เรามั่นใจได้ว่า พระองค์เป็นพระเจ้าเต็มตัวเช่นเดียวกับที่เป็นมนุษย์เต็มตัว โดยไม่ได้ทำให้พระองค์ขาดลักษณะอย่างใดของมนุษย์เลย เป็นความจริงที่การปฏิสนธิของพระเยซูเป็นสิ่งมหัศจรรย์ บางทีอาจเป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่สุดสิ่งหนึ่งที่เรารู้จักตลอดประวัติศาสตร์แห่งการทรงไถ่ แต่นับจากการปฏิสนธิของพระเยซู ช่วงที่พระองค์เติบโตอยู่ในครรภ์ ก็เหมือนทารกทั่วไปที่เป็นมนุษย์ การกำเนิดผ่านทางช่องคลอด ก็เป็นกระบวนการเกิดปกติของมนุษย์ การที่พระองค์ต้องพึ่งพามารดาของพระองค์ในด้านอาหารและการเลี้ยงดู

และทุกประสบการณ์ของพระองค์ ตั้งแต่อาการน้ำมูกไหลจนถึงการที่ต้องเปลี่ยนผ้าอ้อมทุกวัน ล้วนเป็นเรื่องปกติธรรมดาของมนุษย์ จริงอยู่ พระองค์เป็นยิ่งกว่ามนุษย์ แต่พระองค์ก็ไม่ได้ขาดความเป็นมนุษย์แต่อย่างใด

—ดร. โรเบิร์ต จี ลิสเตอร์

บางครั้ง มีคนโต้แย้งว่าพระเยซูไม่สามารถเป็นมนุษย์แท้จริงได้เพราะพระองค์ไม่มีบิดาที่เป็นมนุษย์ แต่มนุษย์คู่แรกก็ไม่มีบิดาเช่นเดียวกัน หรือมารดา ถ้าจะพูดให้ครบ เราอ่านพบในปฐมกาล 2 ว่า อาดัมถูกปั้นขึ้นมาจากดินบนโลกนี้ และเธอก็ถูกสร้างจากซี่โครงของอาดัม ทั้งสองคนจึงไม่มีพ่อหรือแม่ ทั้งสองคนไม่ได้เกิดมาจากผู้หญิง แต่ทั้งคู่ก็เป็นมนุษย์แท้เต็มตัว ในลักษณะเดียวกัน พระเยซูก็เป็นมนุษย์เต็มตัว ถึงแม้ว่าการปฏิสนธิของพระองค์จะไม่ธรรมดาอย่างสิ้นเชิง

และตามที่เราได้จากพระคัมภีร์ การเติบโตของพระเยซูในครรภ์ของมารีย์ก็เป็นเหตุการณ์ตามธรรมชาติอย่างสมบูรณ์ ซึ่งนำไปสู่การประสูติของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ปรากฏตัวเหมือนเนรมิต หรือเสด็จลงมาจากรวรรค์ทันทีที่ประสูติ ตรงกันข้าม มัทธิว 1 และลูกา 2 กล่าวว่า การตั้งครรภ์ของ

มารีย์นั้น ในช่วงแรกไม่มีใครรู้ แต่หลังจากนั้นครรภ์ก็เริ่มโตจนเห็นได้ชัด สิ่งนี้ทำให้โยเซฟ คู่หมั้นของเธอเริ่มตั้งคำถามเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ของเธอ จนกระทั่งพระเจ้าอธิบายความจริงแก่เขาในความฝัน ผลสุดท้ายก็คือ พระเยซูประสูติเป็นทารกที่เป็นมนุษย์จริง ๆ

พระเยซูเป็นมนุษย์สมบูรณ์และเต็มตัว การปฏิสนธิอย่างมหัศจรรย์ของพระคริสต์ ไม่ได้ทำให้ความเป็นมนุษย์แท้ของพระองค์ลดน้อยลงแต่อย่างใด แท้จริงแล้ว พระเยซูแสดงความเป็นมนุษย์ให้เราเห็น เพราะนั่นคือเจตนาของการปฏิสนธิอย่างมหัศจรรย์ เพื่อให้เราเห็นผ่านชีวิตของพระคริสต์ว่า เราสามารถเป็นมนุษย์เต็มตัว โดยไม่ได้เต็มไปด้วยความบาป นี่จะเป็นลักษณะของเราเมื่อเราอยู่ในสวรรค์

—ดร. เอริค เรอนเนส

เมื่อได้พิจารณาการกำเนิดของพระเยซูแล้ว เราก็พร้อมที่จะศึกษาว่า ร่างกายของพระองค์ ยืนยันความเป็นมนุษย์สมบูรณ์ของพระองค์อย่างไร

## ร่างกาย

หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต ประกาศเกี่ยวกับพระเยซูว่า:

[พระเยซู] ทรงทนทุกข์ทรมาน ในสมัยที่ปอนทือสปีลาต ปกครอง ทรงถูกตรึงที่กางเขน แล้วมรณา ทรงถูกบรรจุไว้ในอุโมงค์

ในข้อความนี้ หลักข้อเชื่อนี้กล่าวถึงประสบการณ์บางอย่างที่พระเยซูได้รับ ซึ่งจะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อพระองค์เป็นมนุษย์ทางกายภาพอย่างแท้จริงเท่านั้น

ในพระคัมภีร์ มัทธิว 27; มาระโก 15; ลูกา 23; และยอห์น 18-19 กล่าวถึงการที่พระเยซูถูกจับกุมและตรึงบนกางเขน ภายใต้ปอนทือสปีลาต พระเยซูถูกทรมานสารพัดวิธี พระองค์ถูกเข็ญ ถูกบังคับให้สวมมงกุฏหนาม ถูกถ่มน้ำลายรด ถูกเยาะเย้ย ถูกไม้ตีที่ศีรษะครั้งแล้วครั้งเล่า และถูกบังคับให้แบกไม้กางเขนของพระองค์ในบางช่วงของทางไปสู่แดนประหาร

การที่พระเยซูทนทุกข์ ถูกตรึง สิ้นพระชนม์ และถูกฝัง แสดงให้เห็นว่าพระองค์เป็นมนุษย์แท้จริง โดยมีร่างกายทางกายภาพของมนุษย์—ร่างกายที่เป็นเนื้อหนังสามารถถูกทุบตี เลือดออก ถูกทรมาน ล้มลงด้วยความเหนื่อย ถูกฆ่า และถูกฝังในอุโมงค์เมื่อจิตวิญญาณของพระองค์จากร่าง

ไปแล้ว

และการมีร่างกายมนุษย์จริง ๆ ก็เป็นหัวใจสำคัญ ในเมื่อมนุษย์ได้ก้าวเข้าสู่ความบาป การชำระมนุษย์จากความบาปต้องเป็นไปโดยการที่ร่างกายทนทุกข์ทรมานจากการพิพากษาตามระบบยุติธรรมของพระเจ้าเท่านั้น เราพบข้อความที่เน้นเรื่องนี้ใน โรม 7:4; โครินธ์ 1:21-22; และ ฮีบรู 10:10

เราลองดูตัวอย่างจาก ฮีบรู 2:14-17:

**เนื่องด้วยว่าบุตรทั้งหลายเป็นผู้มีส่วนในเนื้อหนังและเลือดอยู่แล้ว พระองค์เองก็ได้ทรงมีส่วนในสิ่งเดียวกันนั้นเช่นกัน เพื่อโดยทางความตายพระองค์ ... กระทำให้เกิดการคืนดีกันเพราะเหตุบาปทั้งหลายของประชาชน (ฮีบรู 2:14-17)**

พระวจนะที่ยกมากล่าวชัดเจนว่า พระเยซูต้องมีสภาพเลือดเนื้อ มีร่างกายอย่างมนุษย์ เพื่อที่จะรับโทษแทนเราได้

เมื่อเราเข้าใจการกำเนิดและร่างกายของพระเยซูแล้ว เราจะศึกษาการที่พระวิญญาณของพระองค์ทำให้ธรรมชาติมนุษย์ของพระองค์สมบูรณ์

## จิตวิญญาณ

พระวจนะกล่าวเสมอว่ามนุษย์ประกอบด้วยกายที่ต้องตายอันเป็นที่อยู่ของจิตวิญญาณอันไม่มีวันตาย พระคัมภีร์ใช้หลายคำเมื่อพูดถึงจิตวิญญาณ แต่คำที่ใช้แพร่หลายที่สุดคือ “จิต” และ “วิญญาณ” จาก ฮีบรู 4:12 และ

1 เธสะโลนิกา 5:23 บางประเพณียึดถือความเชื่อว่า “จิต” และ “วิญญาณ” เป็นสองสิ่งที่แตกต่างกันในตัวตนของเรา แต่มีพระวจนะประมาณ 200 ข้อที่คำใดคำหนึ่งนี้ถูกใช้เพื่อหมายถึงตัวตนภายในทั้งหมดของเราที่ไม่ใช่ร่างกาย ดังนั้น จึงน่าจะสรุปได้ว่า ทั้งคำว่า “จิต” และ “วิญญาณ” หมายถึงความจริงพื้นฐานที่ว่า มนุษย์นั้นประกอบด้วยสองส่วนใหญ่ ๆ เท่านั้น คือ ร่างกาย และ จิตวิญญาณ

ใน ลูกา 23:46 พระเยซูกล่าวถึง “จิต” หรือ “วิญญาณ” ของพระองค์เมื่อพระองค์กำลังจะสิ้นพระชนม์ ให้เราฟังคำตรัสของพระองค์:

**พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ (ลูกา 23:46)**

เมื่อพระเยซูสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน พระองค์กล่าวชัดเจนว่าในขณะที่ร่างกายของพระองค์จะอยู่ในอูโมงค์ จิตวิญญาณของพระองค์ ซึ่งอยู่ในสภาพมนุษย์ จะอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา

เมื่อพูดถึงด้านวิญญาณของเรา จิตของเรานั้นเป็นตัวตนแห่งการรับรู้ เมื่อร่างกายของเราตายลง จิตของเราจะออกจากร่างกายและดำรงต่อไปในสภาพที่รับรู้ได้อยู่ หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูตก็อธิบายว่าสิ่งเดียวกันนี้ได้เกิดขึ้นกับพระเยซูคริสต์เมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ โดยกล่าวว่า

“พระองค์ได้เสด็จลงสู่แดนมรณา”

ในที่นี่ หลักข้อเชื่อฯ กล่าวว่า เมื่อพระเยซูสิ้นพระชนม์ จิตอันรับรู้เหตุและผลของพระองค์ถูกแยกออกจากกาย ในขณะที่กายของพระองค์อยู่ในอูโมงค์ จิตวิญญาณของพระองค์เสด็จลงสู่แดนมรณา ต่อไปไบเบิลเรียนนี้ เราจะศึกษาประโยคนี้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น แต่ ณ จุดนี้ เราต้องการอธิบายก่อนว่า ตัวอย่างที่ว่า พระเยซูเสด็จลงสู่แดนมรณา หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต กำลังยืนยันว่าพระ

เยซูมีจิตวิญญาณมนุษย์จริง ๆ

สุดท้าย นอกจากยืนยันความเป็นมนุษย์ของพระเยซูโดยอ้างอิงถึงการกำเนิด ร่างกาย และจิตวิญญาณของพระองค์แล้ว หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต ยังยืนยันถึงการคืนพระชนม์ด้วย ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่จิตวิญญาณและร่างกายของพระองค์กลับมารวมเป็นหนึ่งเดียวอีกครั้ง

### การคืนพระชนม์

การคืนพระชนม์พิสูจน์ว่าพระเยซูเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง เพราะเหตุการณ์นี้ยืนยันอีกครั้งว่าการที่พระองค์ดำรงอยู่ในฐานะมนุษย์ที่เต็มด้วยพระสิรินั้น เป็นการที่ร่างกายและจิตวิญญาณมนุษย์แท้ของพระองค์กลับมารวมเป็นหนึ่งอีกครั้ง ร่างกายของพระองค์เป็นขึ้นมาใหม่ และจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์ของพระองค์ถูกนำเข้าไปอยู่ในร่างกายอันถูกทำให้มีสภาพสมบูรณ์ของพระองค์จริงอยู่ ภายที่เป็นขึ้นมาของพระองค์มีความพิเศษในบางด้าน เนื่องจากพระกายนั้นเต็มด้วยสง่าราศี และจะไม่วันตายอีก แต่สิ่งนี้ไม่ได้ทำให้เกิดการสูญเสียลักษณะทางกายภาพหรือความเป็นมนุษย์แต่อย่างใด ตรงกันข้าม เราเห็นจาก 1 โครินธ์ 15 ทั้งบท ว่ากายที่เป็นขึ้นมาของพระองค์เป็นผลแรกของการคืนชีพของผู้เชื่อ เมื่อเป็นดังนี้ การคืนพระชนม์จึงแสดงให้เห็นว่าร่างกายมนุษย์ของเราจะเป็นอย่างไรในอนาคต

ให้เราดูสิ่งที่เปาโลเขียนไว้ใน 1 โครินธ์ 15:20-23:

พระคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และได้ทรงกลายเป็นผลแรกของคนที่ทั้งหลายที่ได้ล่วงหลับไปแล้วนั้น เพราะว่าโดยมนุษย์คนหนึ่ง ความตายได้อุบัติขึ้นฉันใด โดยมนุษย์ผู้หนึ่งการเป็นขึ้นมาจากความตายก็ได้อุบัติขึ้นด้วยฉันนั้น ... แต่ทุกคนตามลำดับของตนเอง คือพระคริสต์ทรงเป็นผลแรก แล้วภายหลังคนที่ทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ในการเสด็จมาของพระองค์ (1 โครินธ์ 15:20-23)

อาดัมเป็นมนุษย์คนแรกที่ถูกสร้างขึ้นฉันใด พระเยซูก็เป็นมนุษย์คนแรกที่ถูกขบให้เป็นผู้ขึ้นมาพร้อมกับร่างกายที่เต็มด้วยสง่าราศีฉันนั้น ก่อนพระเยซู ก็เคยมีคนถูกขบขึ้นมาจากความตายบางคนก็โดยพระเยซูเอง เอโนค และ

เอลิยาห์ถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์ทั้งตัวโดยไม่ผ่านความตายด้วยซ้ำ แต่ก็ไม่มีใครเคยได้รับร่างกายอมตะอันเต็มด้วยสง่าราศีเหมือนพระเยซู

แต่ถึงแม้พระกายของพระเยซูจะเต็มด้วยสง่าราศี ก็ยังเป็นกายมนุษย์เต็มตัวเช่นเดียวกับที่เรายังคงเป็นมนุษย์เต็มตัวหลังจากพระเจ้ามอบกายใหม่ให้เราในวาระสำคัญที่กายคืนชีพ

พระองค์เป็นทหารจริง ๆ พระองค์พึงพาพระมารดาอย่างสิ้นเชิงเมื่อเป็นทารก พระองค์เติบโตขึ้น—ลูกกล่าวว่าคุณพระเยซูขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านวุฒิภาวะ และเป็นทีโปรดปรานของพระเจ้าและมนุษย์ เราได้เรียนรู้ว่าคุณพระองค์ผ่านประสบการณ์ความหิวและความกระหายเช่นเดียวกับเรา และบนไม้กางเขนที่เนินโกละโกธา พระองค์ประสบกับความตายเช่นเดียวกับมนุษย์คนอื่น ๆ แต่สิ่งที่พิเศษกว่า คือ พระองค์มิได้เป็นมนุษย์เต็มตัวเท่านั้น แต่พระองค์เป็นพระเจ้าเต็มตัวเช่นกัน ความจริงก็คือพระเยซูไม่ได้มีเพียงสภาพมนุษย์ที่แท้จริงเท่านั้น แต่พระองค์มีสภาพมนุษย์ที่ถูกทำให้สมบูรณ์

—ดร. อัลเบิร์ต โมห์เลอร์ จูเนียร์

เราได้ศึกษาประสบการณ์ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูแล้ว จากนั้น เราจะศึกษาตำแหน่งของพระองค์ในฐานะมนุษย์ ตามที่กล่าวถึงใน หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต ตำแหน่งนั้นคือ “พระคริสต์”

## ตำแหน่ง

ตำแหน่งของพระเยซูอยู่ในประโยคต่อไปนี้จากหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต

ข้าพเจ้าเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์

คริสเตียนยุคปัจจุบันหลายคนไม่รู้ว่าคำว่า “พระคริสต์” จริง ๆ แล้วเป็นคำเรียกตำแหน่งของพระเยซู ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของพระนามของพระองค์ ในบริบทนี้ คำว่า “พระคริสต์” คล้ายคลึงกับคำว่า “กษัตริย์” หรือ “ผู้พิพากษา”

เราจะศึกษาตำแหน่งของพระเยซูในสองส่วน หนึ่ง เราจะสำรวจภูมิหลังในพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับตำแหน่งที่เรียกว่า “พระคริสต์” และสอง เราจะอธิบายว่า การที่พระเยซูปฏิบัติภารกิจสำเร็จตามตำแหน่งของพระองค์นั้นเกี่ยวข้องกับความเป็นมนุษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราอย่างไร เราจะเริ่มด้วยการศึกษาภูมิหลังในพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับตำแหน่ง “พระคริสต์”

## ภูมิหลังในพันธสัญญาเดิม

คำว่า “พระคริสต์” มาจากคำภาษาอังกฤษ “ไครสต์” ซึ่งแปลมาจากคำภาษากรีก “คริสโตส” คำว่า “คริสโตส” ก็ถูกแปลมาอีกต่อหนึ่งจากคำว่า “มาฆิอัค” ในภาษาฮีบรูในยุคพันธสัญญาเดิม ซึ่งเป็นที่มาของคำว่า “เมสสิยาห์” แปลว่า “ผู้ได้รับการเจิม”

ในยุคนพันธสัญญาเดิม คำว่า “ผู้ได้รับการเจิม” เป็นคำกว้างๆที่สามารถใช้กับใครก็ได้ที่พระเจ้าแต่งตั้งให้รับใช้พระองค์ในฐานะพิเศษใด ๆ ก็ได้ เช่น พงศาวดาร 16:22 ระบุว่าผู้เผยพระวจนะก็เป็นผู้ได้รับการเจิม เลวีนิติ 4:3, 5, 16 กล่าวถึงปุโรหิตผู้ได้รับการเจิม และใน 1 ซามูเอล 26:9, 11, 16 ดาวิดกล่าวถึงซาอูลว่าเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเจิม เพราะซาอูลเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล ลองฟัง เลวีนิติ 21:10-12 บรรยายขั้นตอนการเจิมตั้งมหาปุโรหิต:

**ผู้ที่เปนมหาปุโรหิตในท่ามกลางพวกพี่น้องของเขา ผู้ถูกเจิมศีรษะด้วยน้ำมัน และผู้ที่ได้รับการถวายตัวไว้ที่จะสวมเครื่องยศต่าง ๆ อย่าปล่อยผมบนศีรษะของเขา หรือฉีกเสื้อผ้าของเขา ... เพราะว่ามีมงกุฎแห่งน้ำมันเจิมของพระเจ้าของเขาอยู่บนตัวเขา เราคือพระเยโฮวาห์ (เลวีนิติ 21:10-12)**

เราจะเห็นได้ว่า พิธีการเจิมเป็นการอหิสมคคเพื่อการรับใช้พระเจ้า โอกาสหนึ่งที่สำคัญที่สุดที่ใช้คำว่า “ผู้ได้รับการเจิม” ในพันธสัญญาเดิมนั้นเกี่ยวข้องกับการเจิมทายาทของดาวิดให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล

และบุตรห์ โดยเราเห็นได้ใน สดุดี 89:38, 51; สดุดี 132:10, 17;

และ 2 พงศาวดาร 6:42 ในช่วงชีวิตของดาวิด พระเจ้าได้ทำพันธสัญญากับท่าน โดยสัญญาว่าจะสถาปนาอาณาจักรที่ไม่มีวันล่มสลายในโลกนี้ภายใต้การนำของกษัตริย์ซึ่งเป็นทายาทคนหนึ่งของดาวิด สดุดี 89:3-4 สรุปพันธสัญญาของพระเจ้ากับดาวิดในลักษณะนี้:

**พระองค์ตรัสว่า “เราได้กระทำพันธสัญญากับผู้ซึ่งเราเลือกสรร เราได้ปฏิญาณต่อดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘เราจะสถาปนาวงศ์วานของเจ้าตลอดไป และให้บัลลังก์ของเจ้ายืนยงอยู่ทุกชั่วอายุ’” (สดุดี 89:3-4)**



แน่นอน เราคงสงสัยว่าเหตุไฉนดาวิดจึงสูญเสียราชบัลลังก์ ในเมื่อพระเจ้าได้สัญญาไว้แล้วว่าเขาจะได้สืบทอด คำตอบก็คือ พระพรที่พระเจ้าสัญญาจะประทานตามพันธสัญญานั้น ตั้งอยู่บนเงื่อนไขที่ว่ารัชทายาททุกคนของดาวิดต้องเชื่อฟังพระเจ้า เงื่อนไขนี้ถูกประกาศอย่างชัดเจนใน 2 พงศาวดาร 6:16; สดุดี 89:30-32; และ สดุดี 132:12 ดังนั้น เมื่อลูกหลานของดาวิดกบฏต่อพระเจ้า พวกเขาจึงสูญเสียราชบัลลังก์

ยกตัวอย่างเช่น ในปี 922 ก่อนคริสตกาล ในรัชสมัยของเรโโบอัม หลานชายของดาวิด มี 10 เผ่าที่ถูกแยกออกจากราชวงศ์ของดาวิดและถูกมอบให้เยโรโบอัม เราอ่านพบเหตุการณ์นี้ใน 1 พงศกษัตริย์ 11-12 เผ่าที่ติดตามเยโรโบอัมกลายมาเป็นที่รู้จักในชื่ออาณาจักรอิสราเอล ส่วนเผ่าที่เหลือที่ติดตามเรโโบอัมกลายมาเป็นที่รู้จักในชื่ออาณาจักรยูดาห์

หลังจากนั้น ประมาณปี 587 ก่อนคริสตกาล แม้แต่อาณาจักรยูดาห์เองก็ถูกเรียกคืนไปจากพงษ์พันธ์ของดาวิด เมื่อเยโคนิยาห์โอรสของพระองค์ถูกปลดจากบัลลังก์ และอาณาจักรยูดาห์ก็ตกเป็นของบาบิโลนอย่างสิ้นเชิง

ในช่วงเวลานี้ ผู้เผยพระวจนะหลายคนพยากรณ์ว่าพระเจ้าจะส่ง “พระเมสสิยาห์” หรือ “พระผู้ถูกเจิม” ลงมาในอนาคต ท่านผู้นี้จะเป็นมหากษัตริย์จากวงศ์วานของดาวิด ผู้ซึ่งจะกอบกู้และทำให้อาณาจักรอิสราเอลและยูดาห์รวมเป็นหนึ่งเดียวอีกครั้ง

ในพันธสัญญาเดิม ผู้ที่จะเป็นที่รู้จักในฐานะพระเมสสิยาห์คือกษัตริย์—กษัตริย์ผู้เป็นเชื้อสายของดาวิด พระเจ้าได้ประทานพันธสัญญาแก่ดาวิด และในพันธสัญญานั้น พระเจ้าสัญญาว่า วันหนึ่งพระองค์จะยกผู้หนึ่งขึ้นเป็นกษัตริย์ และผู้นั้นจะมีสัมพันธภาพเป็นเอกลักษณ์พิเศษในฐานะ “พระบุตรของพระเจ้า” ในความสัมพันธ์กับพระเจ้านี้ พระบุตรจะครองราชย์เป็นนิรันดร์แห่งดาวิด และจะสถาปนาความยุติธรรมและความชอบธรรม ดังนั้น ตามความจริงแล้ว เมื่อเราพูดถึงพระเมสสิยาห์แห่งพันธสัญญาเดิม เรากำลังหมายถึงกษัตริย์—กษัตริย์ผู้สูงสุด ซึ่งจะนำความรอดและการปลดปล่อยจากพระเจ้ามาเพื่อมนุษย์

—ดร. มาร์ค สเตราสส์

ผู้เผยพระวจนะหลายคนในพันธสัญญาเดิมกล่าวถึงพระเมสสิยาห์หรือพระคริสต์ว่าเป็นผู้สืบเชื้อสายจากดาวิด และจะเป็นผู้ที่นำบรรดาประชากรที่พลัดถิ่นไปให้กลับสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา และนำพระพรอันยิ่งใหญ่ที่สุดจากพระเจ้ามาสู่ชนชาติที่ได้รับการกอบกู้ ตัวอย่างคำพยากรณ์ลักษณะนี้ได้แก่ เยเรมีห์ 23:5-8, 30:8-9 และ 33:14-17 เราได้พบอีกใน เอเศเคียล 34:20-31 และ 37:21-28 อีกทั้งใน เศคาริยาห์ 12-13 ลองดูตัวอย่างจาก เยเรมีห์ 23:5-6:

**องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า “วันนั้นจะมาถึง เมื่อเราจะสถาปนากิ่งอันชอบธรรมให้แก่ดาวิด ผู้นั้นเป็นกษัตริย์ซึ่งจะปกครองอย่างชาญฉลาด และทำสิ่งที่ถูกต้องเที่ยงธรรมในแผ่นดิน ในยุคสมัยของเขา ยูดาห์จะได้รับการช่วยกู้ และอิสราเอลจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย” (เยเรมีห์ 23:5-6)**

โดยผ่านคำพยากรณ์เช่นนี้ พันธสัญญาเดิมให้กำลังใจประชากรของพระเจ้าให้เฝ้าคอยการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ คือกษัตริย์ผู้ถูกเจิมซึ่งมาจากวงศ์วานของดาวิด ผู้ที่จะปลดปล่อยเขาจากความเจ็บปวดและนำเขาเข้าสู่พระพรอันเต็มด้วยสง่าราศีของพระเจ้า

เมื่อเข้าใจภูมิหลังของตำแหน่ง “พระเมสสิยาห์” ในบริบทของพันธสัญญาเดิมแล้ว เราก็จะสำรวจว่า การที่พระเยซูปฏิบัติภารกิจตามตำแหน่งนั้นสำเร็จ สำคัญต่อความเป็นมนุษย์ของพระองค์อย่างไร



## ภารกิจที่สำเร็จในพระเยซู

พันธสัญญาใหม่กล่าวถึงพระเยซูในฐานะพระคริสต์มากกว่า 500 แห่ง ฉะนั้น จึงแทบไม่จำเป็นต้องกล่าวเลยว่า ในมุมมองคริสเตียนนั้น พระเยซูคือพระเมสสิยาห์ที่พันธสัญญาเดิมได้พยากรณ์ไว้ แต่เพื่อขจัดความสงสัยให้สิ้น เราจะศึกษาพระวาทะสองข้อในพระกิตติคุณยอห์น ในสองข้อนี้ พระเยซูถูกเรียกว่า “พระเมสสิยาห์” และยอห์นก็อธิบายว่า “พระเมสสิยาห์” มีความหมายเหมือน “พระคริสต์” พระวาทะสองข้อนี้คือ ยอห์น 1:41 และ 4:25-26 เราลองอ่านสักหนึ่งข้อความเพื่อพิสูจน์ประเด็นนี้

ให้เราพิจารณาคำตรัสของพระเยซูเมื่อพระองค์กำลังสนทนากับหญิงคนหนึ่งที่ยกน้ำ ในยอห์น 4:25-26

**ผู้หญิงคนนั้นทูลพระองค์ว่า “ดิฉันทราบว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมา ผู้ซึ่งถูกเรียกว่าพระคริสต์ เมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงบอกพวกเราถึงสิ่งสารพัด” พระเยซูตรัสกับนางว่า “เราที่กล่าวกับเจ้าเป็นท่านผู้นั้น” (ยอห์น 4:25-26)**

ในข้อความนี้ พระเยซูยอมรับอย่างชัดเจนว่าพระองค์คือพระเมสสิยาห์ที่ถูกพยากรณ์ไว้ในพันธสัญญาเดิม และพระองค์ได้อธิบายว่า คำสามัญในภาษากรีกสำหรับ “พระเมสสิยาห์” ก็คือ “คริสต์” ซึ่งถูกแปลเป็นไทยว่า “พระคริสต์” ข้อนี้บอกเราว่า เมื่อใดก็ตามที่เราเห็นพระเยซูถูกกล่าวถึงในนาม “พระคริสต์” เราควรเข้าใจว่าพระองค์ก็คือพระเมสสิยาห์ที่ถูกพยากรณ์ไว้ในพันธสัญญาเดิมนั่นเอง

แต่บทบาทของพระเยซูในฐานะ “พระเมสสิยาห์” หรือ “พระคริสต์” พิสูจน์ได้อย่างไรว่าพระองค์เป็นมนุษย์อย่างแท้จริง? พระเจ้าก็แค่เสด็จเข้ามา โลกนี้ด้วยพระสิริของพระองค์เพื่อช่วยคนของพระองค์ได้ไม่ใช่หรือ? หรือ ไม่ก็ส่งทูตสวรรค์ลงมาเพื่อนำชนชาติที่พระองค์โปรดปรานก็ได้ ตามคำพยากรณ์ในพันธสัญญาเดิมนั้น พระเมสสิยาห์ต้องเป็นมนุษย์เพราะว่าต้องเป็นบุตรของดาวิด ตามที่เราทราบแล้ว พระเจ้าได้กระทำพันธสัญญากับดาวิด โดยเจาะจงว่า บุตรคนหนึ่งของท่านจะปกครองเหนืออิสราเอลตลอดไป แนนอน ลูกหลานทุกคนของดาวิดย่อมต้องเป็นมนุษย์

พระเจ้าสร้างสัมพันธภาพกับมนุษย์ผู้เป็นคนบาปด้วยการทำพันธสัญญา พระองค์กระทำเช่นนั้นอย่างเต็มพระทัย จริง ๆ แล้ว พระองค์มิได้อยู่ใต้พันธระใด ๆ ที่ต้องทำเช่นนั้น แต่นี้เป็นพระราชดำริของพระองค์เอง พระเจ้าทรงริเริ่มที่จะเข้าสู่พันธสัญญากับเราโดยผ่านการประสานสัมพันธ์โดยพระบุตรของพระองค์เอง เมื่อพระองค์เข้าสู่พันธสัญญา แนนอนพระองค์จะปฏิบัติตามเงื่อนไขทั้งปวง เพื่อให้พันธสัญญานั้นสำเร็จ ไม่ว่าจะเป็นเงื่อนไขแห่งพระพรหรือเงื่อนไขแห่งการสาปแช่ง พระองค์จะไม่มีวันใช้เสรีภาพเพื่อลบล้างพันธสัญญานั้น

—ดร. ดีเรค ดับเบิลยู เอช โรมัส

อาจเป็นเรื่องน่าแปลกใจ แต่พระเจ้ายอมอยู่ใต้พันธระอย่างแท้จริงตามพระบัญญัติของพระองค์ เมื่อใดก็ตามที่พระองค์กำหนดพันธสัญญาขึ้น พระองค์ก็มีหน้าที่ที่จะรักษาเงื่อนไขนั้น พระองค์เลือกเองที่จะอยู่ภายใต้พันธระนี้ เพื่อให้พระประสงค์นิรันดร์ของพระองค์สำเร็จสำหรับคนของพระองค์ที่ได้เข้าส่วนในพันธสัญญา แต่ถึงแม้พันธสัญญาจะมีผลผูกพันต่อพระเจ้า แต่ก็เป็นการแสดงถึงการกระทำโดยสมัครใจของพระองค์

—ดร. พอล ชาง (แปลจากต้นฉบับภาษาอื่น)

ในพันธสัญญากับดาวิด พระเจ้าถือเป็นผู้ที่จะส่งพระเมสสิยาห์ที่เป็นมนุษย์มา เพื่อช่วยกู้คนของพระองค์ และพระเมสสิยาห์นั้นก็คือพระเยซู

เหตุผลที่สองก็คือ มนุษย์ที่เป็นบุตรของดาวิดเท่านั้น ที่สามารถสละชีวิตเพื่อไปประชากรของพระเจ้าได้ เราอ่านพบใน ฮีบรู 2:14-17 ว่าพระเมสสิยาห์ต้องเป็นมนุษย์ นอกจากนั้น อีซยาห์ 53 ระบุเงื่อนไขเพิ่มเติมว่า การไถ่นั้นต้องกระทำโดยมนุษย์ที่เป็นบุตรของดาวิด

เหตุผลที่สามที่พระเมสสิยาห์ต้องเป็นมนุษย์ก็คือ พระองค์จะต้องเป็นอาดัมคนที่สอง นั่นคือพระองค์จะต้องทำสิ่งที่อาดัมได้ล้มเหลวแล้วนั้นให้สำเร็จ

เมื่อพระเจ้าสร้างมนุษยชาติ พระองค์แต่งตั้งอาดัมให้เป็นต้นตระกูลมนุษย์ทั้งปวง และพระองค์มอบหมายให้มนุษยชาติเปลี่ยนแปลงโลกนี้ให้เป็นอาณาจักรของพระเจ้า แต่อาดัมทำบาปเป็นเหตุให้มนุษยชาติล้มลงในความบาปและปราศจากความสามารถที่จะทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายได้ ปฐมกาล 1-3 บันทึกเหตุการณ์นี้ไว้ และโรม 5:12-19 ได้อธิบายนัยยะสำคัญของเหตุการณ์นี้อย่างลึกซึ้ง และหนังสือเชิงประวัติศาสตร์ในพันธสัญญาเดิมได้บันทึกไว้ว่า มนุษย์ผู้ล้มลงในความบาปได้พยายามสถาปนาแผ่นดินของพระเจ้าทุกยุคทุกสมัย แต่ก็ล้มเหลวมาตลอด

แต่เงื่อนไขของพระเจ้านั้น ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง มนุษย์ยังคงมีหน้าที่สถาปนาแผ่นดินของพระเจ้า ดังนั้น ในที่สุดพระเจ้าจึงส่งพระบุตรของพระองค์ลงมาเพื่อแก้ปัญหานี้ พระบุตรเสด็จมาเพื่อสถาปนาแผ่นดินของพระเจ้าแทนเรา แต่การที่พระองค์จะกระทำพระราชกิจนี้เพื่อเรา และแทนเรานั้น พระองค์เองก็ต้องเป็นมนุษย์ โดยผ่านชีวิตอันชอบธรรม การสละชีวิตเพื่อไถ่บาป การคืนพระชนม์โดยฤทธิ์อำนาจ และการประทับอยู่บนบัลลังก์ในสวรรค์ พระเยซูกระทำสำเร็จในสิ่งที่อาดัมและเราทั้งปวงล้มเหลว พระองค์จึงกลายเป็นอาดัมคนที่สองของมนุษยชาติ และเมื่อเราได้เป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูโดยความเชื่อ ความสำเร็จของพระองค์ก็เป็นความสำเร็จของเราด้วย และฤทธิ์อำนาจของพระองค์ก็เพิ่มความเข้มแข็งให้แก่เราด้วย เราจึงได้กลับคืนสู่บทบาทที่สำคัญและมีศักดิ์ศรีในการสถาปนาอาณาจักรของพระเจ้า

เท่าที่เราได้ศึกษาความเป็นมนุษย์ของพระเยซูแล้ว เราได้กล่าวถึงประสบการณ์ในฐานะมนุษย์ของพระองค์ รวมทั้งตำแหน่งของพระองค์ในฐานะ “พระเมสสิยาห์” หรือ “พระคริสต์” ต่อไปเราจะศึกษาเกี่ยวกับธรรมชาติความเป็นมนุษย์ของพระเยซู และความสัมพันธ์ระหว่างธรรมชาติความเป็นมนุษย์กับธรรมชาติความเป็นพระเจ้าของพระองค์

## ธรรมชาติ

เมื่อเราบอกว่าพระเยซูมีธรรมชาติความเป็นมนุษย์ เราหมายความว่าพระองค์มีลักษณะและบุคลิกภาพอันเป็นหัวใจสำคัญของความเป็นมนุษย์เช่น ลักษณะทางกายภาพของมนุษย์ และจิตใจที่รู้เหตุรู้ผล

ตลอดประวัติศาสตร์ของคริสตจักร มีการต่อสู้ด้านศาสนศาสตร์เรื่อยมาเกี่ยวกับธรรมชาติมนุษย์ของพระคริสต์ พระองค์เป็นมนุษย์เต็มตัวในทุกด้านหรือไม่? พระองค์มีร่างกายและเลือดเนื้อจริง ๆ หรือไม่ หรือพระองค์เพียงแคดูเหมือนมนุษย์เท่านั้น? พระองค์มีจิตใจอย่างมนุษย์จริง ๆ หรือไม่ หรือตัวตนที่เป็นพระเจ้าของพระองค์ครอบครองร่างที่ว่างเปล่า? คำถามเช่นนี้อาจดูเหมือนเป็นวิชาการและปริศนา หรืออาจถึงขั้นไม่สำคัญ แต่บางครั้ง ข้อถกเถียงเกี่ยวกับธรรมชาติความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ได้เป็นประเด็นทำให้คริสตจักรแตกแยก นี่เป็นข้อถกเถียงของสภาด้านศาสนศาสตร์หลายแห่ง และเป็น “หินสะดุด” ที่ลึทธินอกศาสนามากมายหยิบยกมาใช้ แม้ในปัจจุบัน ความเข้าใจผิดเรื่องความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ก็สามารถบ่อนทำลายพระกิตติคุณได้ ฉะนั้น จึงเป็นสิ่งสำคัญที่คริสเตียนทุกคนต้องเข้าใจ เรื่องนี้อย่างถูกต้อง อย่างน้อยก็ในประเด็นรากฐานของธรรมชาติความเป็นมนุษย์ของพระเยซู

คริสต์ศาสนศาสตร์ที่ชื่อสัตย์ต่อพระวจนะยืนยันเสมอมาว่าพระเยซูเป็นมนุษย์เต็มตัวในทุกด้าน พระองค์มีกายและจิต พระองค์สามารถเจ็บป่วย บาดเจ็บ และตาย พระองค์มีข้อจำกัดทั่วไปทางกายภาพด้วย

แต่เมื่อเราพูดถึงพระเยซูในแง่มุมนี้ ภาพก็จะซับซ้อนขึ้นอย่างรวดเร็ว เพราะพระเยซูแตกต่างจากมนุษย์คนอื่นในหลายแง่มุมสำคัญ อย่างแรก

ก็คือ พระเยซูเป็นมนุษย์ผู้สมบูรณ์แบบ ในขณะที่พวกเราทั้งปวงเต็มไปด้วยข้อบกพร่อง และสิ่งนี้นำมาสู่ความแตกต่างสำคัญระหว่างพระองค์กับพวกเรา เช่น มนุษย์เราทุกคนได้ทำบาป เราเห็นประเด็นนี้ได้ในพระวจนะ 1 พงศกษัตริย์ 8:46; สดุดี 130:3; สดุดี 143:2; โรม 5:12; และ กาลาเทีย 3:22 เราจะพิจารณาจาก โรม 3:10-12 เพื่อตัวอย่างที่ชัดเจนขึ้น

**เช่นนี้แล้วเราจะสรุปว่าอย่างไร พวกเราชาวียดีกว่าคนอื่นหรือ? ไม่เลย! เราชี้ให้เห็นแล้วว่า ทั้งคนยิวและคนต่างชาติล้วนอยู่ภายใต้บาปเหมือนกันหมด ตามที่มีเขียนไว้ว่า ไม่มีสักคนที่ชอบธรรม ไม่มีแม้สักคนเดียวเลย ไม่มีใครที่เข้าใจ ไม่มีใครที่เข้าใจ ไม่มีใครที่แสวงหาพระเจ้า ทุกคนล้วนหันเหไป พวกเขากลายเป็นคนไร้ค่าไปด้วยกัน ไม่มีสักคนที่ทำดี ไม่มีแม้แต่คนเดียว (โรม 3:10-12)**

แต่พระเยซูนั้นแตกต่าง พระองค์เกิดมาโดยปราศจากบาปและดำรงชีวิตอันปราศจากบาปอย่างสิ้นเชิง พระคัมภีร์เจาะจงกล่าวถึงชีวิตอันปราศจากบาปนี้ใน ฮีบรู 4:14-15 และ 9:14 เมื่อเป็นเช่นนี้ การมีชีวิตอันปราศจากบาปและการมีธรรมชาติของมนุษย์อย่างสมบูรณ์นั้นจะเข้ากันได้อย่างไร? คำตอบอยู่ที่ว่า การกระทำบาป หรือแม้แต่ความสามารถในการกระทำบาป ไม่ใช่หัวใจสำคัญของความเป็นมนุษย์

จริงอยู่ ในตอนแรกพระเจ้าสร้างมนุษย์ขึ้นมาโดยให้มีความสามารถในการทำบาป อาดัมและเอวาพิสูจน์ความจริงข้อนี้ในปฐมกาล 3 เมื่อเขาได้รับประทานผลจากต้นไม้แห่งความรู้ที่ชั่ว แต่เขาก็ต้องยอมรับเช่นกันว่า ก่อนที่คนทั้งสองทำบาป เขาก็เป็นมนุษย์อยู่แล้ว ดังนั้น การที่จะมีมนุษย์ผู้หนึ่งที่ไม่ทำบาปก็ย่อมเป็นไปได้

และที่จริง เมื่อเราตายและไปอยู่บนสวรรค์ เราก็จะสูญเสียความสามารถใน

การทำบาป ตามที่ ฮีบรู 12:23 สอนไว้ แต่เราก็ยังเป็นมนุษย์ครบถ้วน ดังนั้น ความบาปเป็นลักษณะของเราในโลกที่ล้มลงนี้ แต่จะไม่เป็นเช่นนั้นอีกต่อไปในโลกหน้า ด้วยเหตุนี้ การเติมด้วยความบาปจึงไม่ใช่ลักษณะสำคัญของความเป็นมนุษย์ นี่เป็นเหตุผลที่เรากล่าวว่าธรรมชาติมนุษย์ของพระเยซูประกอบด้วยลักษณะและบุคลิกภาพทั้งสิ้นที่เป็น “หัวใจ” ของความเป็นมนุษย์

อีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้พระเยซูแตกต่างก็คือ พระองค์เป็นผู้เดียวที่มีสองธรรมชาติ คือธรรมชาติมนุษย์ และธรรมชาติพระเจ้า คนอื่นทุกคนมีเพียงธรรมชาติเดียว คือธรรมชาติมนุษย์ พระเยซูเป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์ เป็นพระเจ้า และมนุษย์อย่างสมบูรณ์ในเวลาเดียวกัน

พระคัมภีร์ไม่ได้อธิบายละเอียดว่าทั้งสองธรรมชาติของพระคริสต์รวมกันเป็นหนึ่ง ในพระองค์ได้อย่างไร และความยากลำบากในการอธิบายเอกภาพในลักษณะนี้ นำมาสู่ข้อถกเถียงมากมายในคริสต์จักรยุคแรก แต่ในที่สุด คริสตจักรก็ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับภาษาที่ใช้เพื่อยืนยันว่าพระคริสต์มีพระองค์เดียวแต่ประกอบด้วยสองธรรมชาติ โดยไม่ต้องกล่าวเกินจากคำบรรยายในพระคัมภีร์

ศัพท์เทคนิคที่เราใช้เพื่อบรรยายการดำรงอยู่ของธรรมชาติมนุษย์และธรรมชาติพระเจ้าในพระคริสต์องค์เดียวคือ “ไฮโปสตาติก ยูเนียน” (Hypostatic Union) ซึ่งแปลได้ว่า “เอกภาพแห่งพระภาครากฐาน” สำหรับคนยุคนี้ คำนี้อาจฟังดูแปลก แต่เราน่าจะเข้าใจคำนี้ได้ถ้าเราคิดถึงว่าคำนี้ถูกใช้อย่างไรในคริสต์จักรยุคแรก ในยุคนั้น คำว่า “พระภาครากฐาน” เป็นหนึ่งในหลายคำที่ถูกใช้อย่างกว้างขวางเพื่อกล่าวถึงสิ่งที่เราเรียกว่า “พระภาค” หรือ “บุคคล” โดยเฉพาะพระภาคของ ตรีเอกานุภาพ

ตัวอย่างเช่น ในบทที่ 18 ของงานเขียนที่ชื่อว่า “ว่าด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” โดย บาสิล บิดาแห่งคริสตจักรซึ่งมีชีวิตอยู่ช่วงศตวรรษที่ 4 คำว่า “พระภาครากฐาน” ถูกใช้ในลักษณะต่อไปนี้คือ

มีพระเจ้าและพระบิดาองค์เดียว พระบุตรองค์เดียว และพระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียว เราประกาศว่าแต่ละองค์เป็น “หนึ่งพระภาครากฐาน”

ในที่นี่ ถ้าเรากล่าวว่า “เราประกาศว่าแต่ละองค์เป็น หนึ่งในพระภาครากฐาน” บาซิลก็หมายความว่าเหมือนกับเรา ดังนั้น หลักคำสอนเรื่อง “เอกภาพแห่งพระภาครากฐาน” จึงเกี่ยวข้องกับเอกภาพของธรรมชาติมนุษย์และธรรมชาติพระเจ้าภายใน “หนึ่งในพระภาครากฐาน” หรือในที่นี้ก็คือ “พระภาคของพระเจ้าองค์พระบุตร” ให้เราพิจารณาคำกล่าวนี้ทีละคำต่ออย่างละเอียด

พระเยซูเป็นหนึ่งบุคคลผู้มีสองธรรมชาติต่างกัน (ธรรมชาติมนุษย์และธรรมชาติพระเจ้า) โดยแต่ละธรรมชาติต่างก็รักษาคุณลักษณะของตัวเองไว้

พระเจ้าพระบุตรทรงมีความเป็นพระเจ้าเต็มตัวพร้อมคุณลักษณะของพระเจ้าอย่างครบถ้วนตลอดมา และเมื่อพระองค์ปฏิสนธิและประสูติเป็นมนุษย์ พระองค์ก็ได้เพิ่มคุณลักษณะสำคัญครบถ้วนของมนุษย์ให้แก่พระองค์เอง เช่น ร่างกายและจิตวิญญาณ

พระวจนะในพันธสัญญาใหม่ที่กล่าวถึง “เอกภาพแห่งพระภาครากฐาน” คือ ฟิลิปปี 2:5-7 โดยเปาโลกล่าวว่า:

**ผู้ทรงสภาพพระเจ้าแต่ไม่ได้ทรงยึดติดในความเท่าเทียมกับพระเจ้า แต่พระองค์กลับทรงสละทุกสิ่งมารับสภาพทาส โดยบังเกิดเป็นมนุษย์ (ฟิลิปปี 2:5-7)**

ในข้อนี้ เปาโลกล่าวชัดเจนว่า พระเยซูทรงดำรงอยู่เป็นพระเจ้าอยู่แล้วและประกอบด้วยธรรมชาติของพระเจ้าอย่างเต็มตัว จากนั้นพระองค์ได้มาบังเกิดเป็นมนุษย์ และเพิ่มธรรมชาติมนุษย์เข้าไปให้กับธรรมชาติของพระเจ้าซึ่งพระองค์มีอยู่แล้ว ในที่นี่ คำกล่าวของเปาโลที่ว่า พระเยซู “ทรงสละทุกสิ่ง” หรือถ้าแปลตามตัวอักษรก็คือ “ทรงทำให้พระองค์ว่างเปล่า” บางครั้งก็ทำให้คริสเตียนสับสน

บางคนเข้าใจผิดว่า จริง ๆ แล้วพระเยซูเพียงเก็บเอาพระสิริ หรือแม้กระทั่งธรรมชาติความเป็นพระเจ้าของพระองค์ไว้ แต่จากที่เราได้ศึกษาในบทเรียนก่อน ๆ เรื่องนี้เป็นไปไม่ได้ ธรรมชาติของพระเจ้าไม่มีวันเปลี่ยนแปลง พระองค์จึงไม่สามารถเอาคุณลักษณะใด ๆ ของพระองค์ไปเก็บไว้—ยิ่งธรรมชาติทั้งสิ้นของพระองค์จึงยิ่งไม่ต้องพูดถึง

ดีที่เปาโลทำให้ความหมายของวลีนี้ชัดเจนขึ้น โดยใช้สองวลีช่วยอธิบาย คือ “มารับสภาพทาส” และ “ถูกทำให้เป็นเหมือนมนุษย์” สองวลีนี้ช่วยให้เรารู้ว่า พระเยซู “ทรงสละทุกสิ่ง” หรือ “ทรงทำให้พระองค์ว่างเปล่า” อย่างไร กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ พระเยซู “ทรงทำให้พระองค์ว่างเปล่า” ไม่ใช่โดยการสูญเสียธรรมชาติพระเจ้าของพระองค์ แต่โดยการสวมอีกธรรมชาติเพิ่มเติม นั่นคือธรรมชาติมนุษย์ ซึ่งมีได้ “ทดแทน” แต่เพียงแค่ว่า “กลม” พระสิริของพระเจ้าที่พระองค์มี

ข้อความที่รู้จักกันดีที่สุดที่อธิบาย “เอกภาพแห่งพระภาครากฐาน” น่าจะเป็นหลักข้อเชื่อของสภาสังคายนาสากล ซึ่งประชุมกันในคศ 451 ที่เมือง แคลซีดอน ทางตอนเหนือของเอเชียย่อย สภาสังคายนาแคลซีดอนประชุมกันเพื่อปกป้องหลักคำสอนดั้งเดิมในเรื่องพระภาคและธรรมชาติของพระคริสต์ และเพื่อปฏิเสธคำสอนผิดต่าง ๆ มากมายเกี่ยวกับเรื่องนี้

ข้อความที่สภาดังกล่าวประกาศรู้จักกันในหลายชื่อ ซึ่งรวมถึง “หลักข้อเชื่อแคลซีดอน” หรือ “สัญลักษณ์” และ “นิยามแห่งแคลซีดอน” ให้เราพิจารณาข้อความบางส่วนจากประกาศนี้

องค์พระเยซูคริสต์ของเรา [ทรง] สมบูรณ์ในความเป็นพระเจ้าและในความเป็นมนุษย์ นั่นคือ เป็นพระเจ้าแท้และมนุษย์แท้ โดยมีจิตวิญญาณที่รู้แจ้งเหตุผลและมีร่างกาย เหมือนที่เราทุกคนมี แต่ปราศจากบาป เราได้รับรู้ได้ว่าพระองค์มีสองธรรมชาติ ในสองธรรมชาตินี้ ไม่มีความสับสน ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ไม่มีการแตกแยก ไม่มีการแยกออกจากกัน ความแตกต่างระหว่างสองธรรมชาตินี้ไม่ได้หายไปเพราะพระองค์มีเอกภาพ แต่แสดงคุณลักษณะของแต่ละธรรมชาติที่รักษาไว้และดำรงอยู่ในหนึ่งบุคคลและในหนึ่งพระภาค

ภาษาส่วนใหญ่ใน หลักข้อเชื่อแคลซีดอน เป็นภาษาวิชาการอย่างมาก แต่เราสามารถสรุปได้สองประเด็น ประเด็นแรก พระเยซูเป็นหนึ่งบุคคล—ไม่ใช่สองบุคคลและสองจิตใจ เหมือนร่างมนุษย์ที่มีพระเจ้าสถิตอยู่ และพระองค์ก็ไม่ใช่หนึ่งบุคคลที่ประสมหรือหลอมรวมสองบุคคลและสองจิตใจเข้าด้วยกันโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง รากที่ว่าพระเจ้าและมนุษย์หลอมรวมเข้าด้วยกัน พระเยซูเป็นพระภาคที่ดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ ที่เรียกว่าพระบุตรของพระเจ้า—และเป็นเช่นนั้นมาโดยตลอด

ในเวลาเดียวกันพระเยซูมีสองธรรมชาติแตกต่างกัน คือ ธรรมชาติมนุษย์และธรรมชาติพระเจ้า ทั้งสองธรรมชาตินั้นสมบูรณ์และครบถ้วน เหมือนกับที่ธรรมชาติของพระบิดาเป็นธรรมชาติของพระเจ้าเต็มตัว และธรรมชาติของมนุษย์ก็มีลักษณะมนุษย์เต็มตัว พระเยซูอุปถัมภ์คุณลักษณะที่สำคัญต่อความเป็นพระเจ้า และคุณลักษณะที่สำคัญต่อความเป็นมนุษย์

ยิ่งกว่านั้น ธรรมชาติทั้งสองของพระเยซูยังแตกต่างกัน พระองค์ไม่ได้มีลักษณะหลอมรวมที่ผนวกคุณลักษณะของพระเจ้าและมนุษย์ไว้ด้วยกัน คุณลักษณะมนุษย์ของพระองค์ก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อคุณลักษณะพระเจ้า และคุณลักษณะพระเจ้าของพระองค์ก็ไม่ได้ทำให้คุณลักษณะมนุษย์ดีขึ้น แต่สองธรรมชาติคงอยู่โดยไม่เปลี่ยนแปลง

สิ่งที่ข้าพเจ้าคิดว่าน่าทึ่งก็คือวิธีที่พระธรรมฮีบรูเน้นถึงความสำคัญอย่างยิ่งยวดที่ “คนกลาง” ระหว่างพระเจ้าและมนุษย์ หรือมหาปุโรหิตสูงสุด ต้องเป็นพระเจ้าและมนุษย์อย่างสมบูรณ์ พระองค์เป็นพระเจ้านิรันดร์ พระผู้สร้างผู้ทรงดูแลรักษาทุกสิ่งด้วยพระวาทนะอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ พระองค์เป็นพระเจ้าสมบูรณ์ และพระธรรมฮีบรูกล่าวต่อไปว่า เพื่อเห็นแก่เรา ผู้ที่จะคืนดีกับพระเจ้าได้โดยผ่านมหาปุโรหิตที่เป็นมนุษย์เท่านั้น พระองค์จึงยอมรับสภาพเลือดเนื้อมนุษย์เหมือนกับเรา พระองค์จึงเป็นพี่น้องของเรา พระองค์สามารถวิงวอนเพื่อเราในฐานะผู้ที่มีธรรมชาติมนุษย์เหมือนกับเรา ในฐานะผู้ที่ได้อดทนและผ่านการทดสอบและการทดลอง ด้วยการเชื่อฟังอย่างถึงที่สุด และในฐานะผู้ที่รู้ว่าการรับมือกับบททดสอบในชีวิตมนุษย์เป็นเช่นไร เราจึงจำเป็นต้องมีมหาปุโรหิต ซึ่งเป็นพี่น้องกับเรา และเราก็จำเป็นต้องมีมหาปุโรหิตจากเบื้องบน ผู้ดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ ที่จะวิงวอนเพื่อเรา และเราได้รับทั้งสองสิ่งนี้ในพระเยซูคริสต์พระองค์เดียว

—ดร. เดนนิส จอห์นสัน

ความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์มีนัยยะสำคัญมากมายต่อชีวิตของเราในฐานะผู้ติดตามพระองค์ ข้อเขียนของเปาโลใน 1 ทิโมธี 2:5 หมายความว่า เรามีคนกลางผู้เดียวที่ทำหน้าที่ได้อย่างสมบูรณ์ระหว่างเรากับพระเจ้า เพื่อที่ว่าโดยการสละพระชนม์ชีพของพระองค์ เราได้รับการอภัยและมีชีวิตในฐานะผู้ที่คืนดีกับพระบิดาอย่างแท้จริง และคำสอนของเปาโลใน โรม 5:12-19 นั้น หมายความว่า พระเยซูในฐานะอาดัมคนที่สอง ได้สถาปนาประชาชาติใหม่จากผู้ที่วางใจในพระองค์ ทำให้เราได้กลับคืนสู่ตำแหน่งแห่งเกียรติยศและศักดิ์ศรีท่ามกลางสิ่งทรงสร้างทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้ เราจึงมีพลังที่จะดำเนินชีวิตให้พอพระทัยพระเจ้า และเปลี่ยนแปลงโลกนี้ให้เป็นเหมือนอาณาจักรแห่งสวรรค์มากขึ้น และในแง่ชีวิตส่วนตัว เมื่อเราต่อสู้กับความบาปและความเจ็บปวดในชีวิต เราก็สามารถเข้าเฝ้าพระเจ้าผู้ทรงพระคุณด้วยความมั่นใจ เพราะเรารู้ว่า พระผู้ช่วยให้รอดผู้เป็นมนุษย์เต็มตัว เข้าใจและเห็นใจในความทรมาณและความอ่อนแอของเรา ดังนั้น พระองค์จึงกระตือรือร้นที่จะตอบสนองเราเพื่อบรรเทาความเจ็บปวด เสริมบุคลิกภาพให้เข้มแข็ง และเพิ่มรางวัลในชีวิตนิรันดร์เพื่อเรา นี่เป็นเพียงไม่กี่ตัวอย่างที่ความเป็นมนุษย์สมบูรณ์ของพระคริสต์ได้ส่งผลต่อชีวิตของเรา

เท่าที่เราได้ศึกษาบทเรียนนี้ เราได้พิจารณาความเป็นพระเจ้าและความเป็นมนุษย์ของพระเยซู ต่อจากนี้ เราจะให้ความสนใจกับพันธกิจของพระคริสต์ที่ถูกกล่าวถึงใน หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต



## พันธกิจ

ในช่วง 3-4 ศตวรรษที่ผ่านมา นักศาสนศาสตร์นิยมกล่าวถึงพันธกิจของพระเยซูคริสต์ในสองด้าน หนึ่งคือการที่พระองค์ต้องอับอาย จากการที่พระองค์ยอมใจลงยอมรับสภาพมนุษย์ผู้อ่อนแอและได้รับความทรمانในโลกนี้ เพื่อไถ่มนุษยชาติผู้ล้มลงในความบาป และสองคือการที่พระองค์ได้รับการชูพระเกียรติ โดยพระเจ้าพระบิดาทรงเปิดเผยพระสิริของพระคริสต์ ทรงประทานพระเกียรติและชูพระเกียรติของพระองค์ยิ่งขึ้น สองด้านนี้ไม่ได้กล่าวถึงอย่างชัดเจนในหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต แต่ก็ช่วยให้เราเข้าใจพันธกิจของพระเยซูได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ในบทนี้ เมื่อเราพิจารณาพันธกิจของพระเยซู เราจะเริ่มต้นด้วยการที่พระองค์ต้องรับความอับอาย นั่นคือ สิ่งที่ยับยั้งพระสิริของพระองค์ หลังจากนั้นเราจะพิจารณาการที่พระองค์ได้รับการชูพระเกียรติ นั่นคือสิ่งที่เปิดเผยพระสิริของพระองค์ และจะนำมาซึ่งสง่าราศีมากขึ้นในอนาคต เราจะเริ่มด้วยการที่พระคริสต์ต้องรับความอับอายเมื่อทรงปฏิบัติภารกิจในโลกนี้

## ความอับอาย

พันธกิจของพระเยซูที่ทำให้พระองค์ได้รับความอับอาย ถูกกล่าวถึงด้วยประโยคในหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต ต่อไปนี้ว่า

[พระองค์] ทรงปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงกำเนิดจากมารีย์สาวพรหมจารี ทรงทนทุกข์ทรมาน ในสมัยที่ปอนทัสปีลาตปกครอง ทรงถูกตรึงที่กางเขน แล้วมรณา ทรงถูกบรรจุไว้ในอิมโงค์ เสด็จลงสู่แดนมรณา

ในแต่ละพันธกิจเหล่านี้ เป็นเหตุให้พระสิริของพระบุตรพระเจ้าถูกยบดบังและถูกซ่อนไว้ และพระองค์เองยอมเผชิญกับความเจ็บปวดและถูกหยามศักดิ์ศรี แต่ความจริงแล้วธรรมชาติความเป็นพระเจ้าของพระบุตรนั้น ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง จึงไม่มีใครจะเหยียดหยาม ทำให้พระองค์ได้รับความอับอายได้อย่างแน่นอน ความอับอายที่เกิดขึ้นนั้นจึงจำกัดอยู่ที่ธรรมชาติความเป็นมนุษย์ของพระองค์เท่านั้น อย่างไรก็ตาม เนื่องจากธรรมชาติความเป็นามนุษย์ของพระองค์เป็นหนึ่งในเดียวกับพระองค์เอง ความเป็นพระเจ้าของพระองค์จึงมีประสบการณ์เต็มกับความอับอายนั้นด้วย

ในบทนี้ เราจะสรุปพันธกิจที่ทำให้พระเยซูได้รับความอับอายภายใต้สองมิติ คือ การมาบังเกิดเป็นมนุษย์และการทนทุกข์ เราจะเริ่มด้วยการที่พระองค์มาบังเกิดเป็นมนุษย์ในโลกนี้

## การมาบังเกิดเป็นมนุษย์

ในทางศาสนศาสตร์ “การมาบังเกิดเป็นมนุษย์” หมายถึงการที่พระเยซูรับธรรมชาติมนุษย์อย่างถาวร (คือ ตั้งแต่ประสูติจนถึงสิ้นพระชนม์) ตามตัวอักษร คำนี้หมายความว่า “รับสภาพเนื้อหนัง” ก็คือ ร่างกายมนุษย์ แต่จากที่เราทราบ คริสตศาสนศาสตร์ยืนยันตลอดมาว่า พระเยซูมีจิตวิญญาณมนุษย์ด้วย ดังนั้น เมื่อเราพูดถึงการบังเกิดเป็นมนุษย์ในมุมมองทางศาสนศาสตร์ เราก็หมายถึงธรรมชาติมนุษย์อันครบถ้วนของพระเยซู พระวจนะหลายตอนกล่าวถึงการที่พระเยซูมาบังเกิดเป็นมนุษย์ เช่น ยอห์น 1:1, 14; ฟิลิปปี 2:6-7; และ ฮีบรู 2:14-17

ยอห์น 1:1, 14 น่าจะเป็นที่มาของคำว่า “การมาบังเกิดเป็นมนุษย์” ให้เราศึกษาคำกล่าวของยอห์น ดังนี้:

**ในปฐมกาลพระวาทาทรงดำรงอยู่ และพระวาทาทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทาทรงเป็นพระเจ้า ... พระวาทาทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และประทับอยู่ท่ามกลางเรา (ยอห์น 1:1, 14)**

ให้สังเกตว่า ยอห์นกล่าวว่าพระบุตรของพระเจ้า “ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์” ประเด็นของยอห์นก็คือ พระเยซูรับธรรมชาติมนุษย์อย่างแท้จริง ซึ่งรวมถึงร่างกายมนุษย์แท้ ๆ ด้วย

ใน หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต พันธกิจที่เกี่ยวข้องกับการที่พระเยซูบังเกิดเป็นมนุษย์ก็คือ การปฏิสนธิและการประสูติของพระองค์ เราเคยพูดถึงสองเหตุการณ์นี้ในแง่การกำเนิดของพระเยซู และได้แสดงให้เห็นว่า สองเหตุการณ์นี้พิสูจน์ความเป็นมนุษย์ของพระองค์ ณ จุดนี้ เราจะศึกษาสองเหตุการณ์นี้อีกครั้งหนึ่ง แต่จากมุมมองของพันธกิจของพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ พระเยซูปฏิบัติพันธกิจสำเร็จอย่างไรในสองเหตุการณ์นี้?

พระคัมภีร์อธิบายว่า การบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเยซูได้ทำให้พันธกิจสำเร็จอย่างน้อยสามประการ คือหนึ่ง เพื่อให้พระองค์พระบุตรมีสิทธิตามธรรมบัญญัติที่จะเป็นกษัตริย์ในราชวงศ์ดาวิด สอง เพื่อให้พระองค์มีความเมตตาและความเห็นใจเพื่อนมนุษย์ในฐานะที่จะเป็นมหาปโรหิตสูงสุด และสาม เพื่อให้พระเยซูสามารถเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปของมนุษย์ ให้เราพิจารณาแต่ละประเด็นอย่างสังเขป โดยเริ่มจากการที่กษัตริย์ในราชวงศ์ดาวิดต้องเป็นมนุษย์

ก่อนหน้านั้น เรากล่าวแล้วว่าพระเมสสิยาห์ต้องเป็นมนุษย์ เพื่อพระเจ้าจะสามารถรักษาสัญญาที่พระองค์กระทำแก่ดาวิด ดังนั้น ในเวลานี้เราจะพิจารณาว่าพันธกิจของพระเยซูในการบังเกิดเป็นมนุษย์ ทำให้พระองค์มีสิทธิในราชบัลลังก์ของดาวิดได้อย่างไร แต่คำถามที่เราต้องใคร่ครวญก็คือ สิทธิตามกฎหมายในการสืบราชบัลลังก์ของดาวิดนั้นต้องเป็นบุตรคนใดคนหนึ่งของดาวิดเท่านั้น ดังนั้น พระเยซูจะอ้างสิทธิในการสืบราชบัลลังก์ของดาวิดได้ ก็ต่อเมื่อพระองค์มีบิดาที่เป็นมนุษย์ผู้สืบเชื้อสายมาจากดาวิดเท่านั้น

ปัญหานี้ได้รับการแก้ไข เพราะว่าพระเยซูได้มาบังเกิดเป็นมนุษย์โดยผ่าน

มารีย์หญิงพรหมจารี ซึ่งได้หมั้นหมายกับโยเซฟ และจากลำดับวงศ์ตระกูลของพระเยซูในมัทธิว 1 และ ลูกา 3 เราก็มองเห็นว่าโยเซฟเป็นลูกหลานโดยตรงของดาวิดตามกฎหมาย ดังนั้น เมื่อโยเซฟแต่งงานกับมารีย์และรับพระเยซูเป็นบุตรชาย พระเยซูก็สืบเชื้อสายจากโยเซฟตามกฎหมาย ซึ่งรวมถึงสิทธิในการเป็นกษัตริย์พระเมสสิยาห์

การมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเยซู นอกจากทำให้พระองค์พระบุตรมีสิทธิตามธรรมบัญญัติในการเป็นกษัตริย์ในราชวงศ์ดาวิดแล้ว ยังทำให้พระองค์มีความเมตตาและความเห็นใจเพื่อนมนุษย์ในฐานะของ

มหาปโรหิตสูงสุด ผู้ที่จะช่วยเหลือประชากรของพระองค์อีกด้วย

พระคัมภีร์กล่าวว่า การที่พระเยซูมาบังเกิดเป็นมนุษย์ทำให้พระองค์ทรงเป็นมหาปโรหิตผู้สามารถสัมผัสถึงความอ่อนแอของเราได้ หมายความว่า พระองค์เป็นมหาปโรหิตผู้ทรงประสิทธิภาพที่สุด ซึ่งพระองค์ไม่อาจทรงเป็นเช่นนั้นได้ ถ้าขาดสัมผัสกับประสบการณ์การเป็นมนุษย์ร่วมกับเราและทำเพื่อเรา เราเห็นความจริงข้อนี้ผ่านหลายสิ่ง สิ่งหนึ่งก็คือ ในชีวิตและประสบการณ์ของพระองค์ พระเยซูต้องรับมือและประสบกับปัญหาของมนุษย์มากมายเหมือนเราในโลกนี้ พระเจ้าผู้ทรงสภาพมนุษย์ได้รับรู้ความเจ็บปวดหัวใจ ความโศกเศร้า ความผิดหวัง การถูกทรยศ และบาดแผล ที่ใครก็ตามที่อยู่ในโลกแห่งความบาปนี้ก็ต้องเผชิญเหมือนกันทั้งสิ้น นี่ไม่ใช่สิ่งที่พระองค์รับรู้ทางทฤษฎี ไม่ใช่สิ่งที่พระองค์ทรงยืนดูห่าง ๆ จากกันเบื้องของอวกาศ จากอดีตอันขมขื่นของนินร์กาล และตั้งสมมุติฐานเอาเอง แต่นี่เป็นสิ่งที่พระองค์เข้ามาในโลกนี้ในสภาพเนื้อหนัง ในสภาพเลือดเนื้อที่อ่อนแอ และมีประสบการณ์นี้ด้วยพระองค์เอง

—ดร. เจ ลิกอน ดันแคน ที่สาม



ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูกล่าวถึงประเด็นการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ใน ฮีบรู 2:17-18 ว่า:

[พระเยซู] จึงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องของพระองค์ทุกอย่าง เพื่อจะได้ทรงเป็นมหา  
บุโรหิตผู้เปี่ยมด้วยความเมตตาและความสัตย์ซื่อในการรับใช้พระเจ้า ... เพราะ  
พระองค์เองทรงทนทุกข์เมื่อได้ทรงถูกลองใจ พระองค์จึงทรงสามารถช่วยบรรดาผู้  
ที่กำลังถูกลองใจได้ (ฮีบรู 2:17-18)

การมาบังเกิดเป็นมนุษย์ นอกจากทำให้พระเยซูมีสิทธิที่จะเป็นกษัตริย์แห่งราชวงศ์ดาวิด  
และทำให้พระองค์มีประสบการณ์การเป็นมหาบุโรหิตผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่งแล้ว การบังเกิดเป็น  
มนุษย์ทำให้พระเยซูสามารถเป็นเครื่องบูชาเพื่อลบล้างบาปของมนุษยชาติด้วย

เราได้ศึกษาในช่วงต้นของบทนี้ว่า พระเยซูต้องเป็นมนุษย์เท่านั้น จึงจะสามารถตายแทน  
มนุษย์ได้ แต่เหตุใดความเป็นมนุษย์ของพระองค์จึงเป็นหัวใจของการลบล้างบาป? คำตอบก็คือ พระ  
เจ้าได้กำหนดโทษตายแก่มนุษย์เพราะความบาปของเขา พระวจนะได้สอนเรื่องนี้ใน ปฐมกาล  
2:17; โรม 5:12 และ 6:23; ยากอบ 1:15 และอีกหลายที่ จากอาดัม ความบาปแพร่ไปในเผ่าพันธุ์  
มนุษย์ทั้งสิ้น และนำมาซึ่งบทลงโทษ คือความตายของมนุษยชาติ นี่เป็นเหตุผลที่มนุษย์ผู้มีร่างกาย  
และเลือดเนื้อเท่านั้น จึงจะไถ่โทษตามเงื่อนไขของพระเจ้าได้

ลองฟังคำอธิบายของเปาโลเกี่ยวกับความเชื่อมโยงระหว่างความเป็นมนุษย์ของพระเยซูกับ  
ความรอดของเรา ใน โรม 5:15-19:

แต่ของประทานนั้นต่างจากการล่วงละเมิด เพราะถ้าคนเป็นอันมากตายเพราะการ  
ล่วงละเมิดของมนุษย์เพียงคนเดียว ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระคุณของพระเจ้าและ  
ของประทานโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์เพียงผู้เดียวนั้นย่อมล้น ไหล ไปสู่คนเป็น  
อันมาก! ... เพราะถ้าโดยการล่วงละเมิดของมนุษย์คนเดียวเป็นเหตุให้ความตายได้  
ครอบครองผ่านทางมนุษย์คนเดียว ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด บรรดาผู้ที่ได้รับพระคุณ  
และของประทานแห่งความชอบธรรม ซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้อย่างมากล้น ย่อม  
ครอบครองในชีวิตผ่านทางมนุษย์คนเดียว คือพระเยซูคริสต์ ... เพราะการไม่เชื่อฟัง  
ของมนุษย์คนเดียวทำให้คนเป็นอันมากเป็นคนบาปนั้นใด การเชื่อฟังของมนุษย์คน  
เดียวก็ทำให้คนเป็นอันมากเป็นผู้ชอบธรรมฉันนั้น (โรม 5:15-19)

ครั้งแล้วครั้งเล่า เปาโลย้ำเสมอว่าความชอบธรรมของพระเยซูในสภาพความเป็นมนุษย์นั้น  
เป็นสิ่งตรงกันข้ามกับอาดัม และเป็นทางแก้ไขทางเดียวสำหรับความบาปของอาดัม เปาโลประกาศ  
ชัดเจนว่า พระเยซูต้องรับสภาพมนุษย์เพื่อแก้ไขสิ่งที่อาดัมทำผิด พระองค์ต้องรับสภาพมนุษย์เพื่อ  
รับการลงโทษที่พระเจ้ากำหนดไว้สำหรับมนุษย์ และเพื่อนำความชอบธรรมไปสู่มนุษย์คนอื่น ๆ  
ด้วย

บางทีพวกเราคริสเตียนอนุรักษ์นิยม คริสเตียนนักประกาศ ก็เน้นความเป็นพระ  
เจ้าของพระคริสต์เสียจนเราลืมไปว่า แท้จริงแล้ว ความเป็นมนุษย์ของพระองค์  
ต่างหากที่ช่วยเราให้รอด เนื่องจากพระเยซูเสด็จมาในฐานะมนุษย์แท้คนหนึ่ง  
พระองค์จึงสามารถเจ็บปวดและตายแทนเรา เพื่อลบล้างบาปของเราได้ ด้วยเหตุผล  
นี้ ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูจึงเป็นหัวใจของความรอด

—ดร. มาร์ค สเตราสส์

เมื่อเข้าใจการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเยซูแล้ว ต่อไปเราจะสำรวจการทนทุกข์ของ  
พระองค์ ซึ่งเป็นมิติที่สองของพันธกิจที่ต้องรับความอับอายของพระองค์ ตามที่ปรากฏในหลักข้อเชื่อ  
ของอัครธรรมทูต

## การทนทุกข์

ศัพท์ศาสนศาสตร์ คำว่า “การทนทุกข์” คือ Passion (มาจากคำกรีก Pascho) แปลว่า “เจ็บปวด” คำนี้หมายถึงความเจ็บปวดและการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู ซึ่งเริ่มตั้งแต่คืนที่พระองค์ถูกจับกุม การทนทุกข์ของพระเยซูปรากฏในหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต ประโยคนี้ว่า

[พระองค์] ทรงทนทุกข์ทรมาน ในสมัยที่ปอนทิอัสปีลาต ปกครอง ทรงถูกตรึงที่กางเขน แล้วมรณา ทรงถูกบรรจุไว้ในอุโมงค์ เสด็จลงสู่แดนมรณา

คริสเตียนส่วนใหญ่คุ้นเคยกับเรื่องราวของการที่พระเยซูถูกจับกุม ถูกทรมาน และถูกตรึงบนกางเขน ดังนั้น เราจะไมกล่าวถึงรายละเอียดพวกนี้ แต่จะมุ่งศึกษาถึงเหตุผลที่พระเยซูยอมให้พระองค์เองผ่านเหตุการณ์เหล่านี้

เมื่อพูดถึงการทนทุกข์ของพระเยซู พระคัมภีร์อธิบายว่า จำเป็นที่พระเยซูต้องเรียนรู้ที่จะเชื่อฟัง และจำเป็นที่พระองค์จะต้องถูกมอบไว้กับพระเจ้าพระบิดา ตามที่เราพบใน ฮีบรู 5:8

[พระเยซู] เรียนรู้ที่จะเชื่อฟังจากความทุกข์ยากที่พระองค์เผชิญ (ฮีบรู 5:8)

และเปาโลก็กล่าวใน 1 เปโตร 2:20-21 ว่า:

แต่ถ้าท่านต้องทุกข์ยากเพราะทำดีและท่านยอมทนเอา นี่เป็นสิ่งที่นายยกย่องต่อหน้าพระเจ้า พระองค์ทรงเรียกพวกท่านมาสู่สภาพการณ์เช่นนี้ เพราะพระคริสต์ได้ทรงทนทุกข์เพื่อท่าน ทรงวางแบบอย่างไว้ให้ท่านดำเนินตามรอยพระบาท (1 เปโตร 2:20-21)

พระคริสต์ทำให้พระประสงค์ของพระบิดาสำเร็จโดยผ่านการถูกทรมาน และมอบพระองค์เองไว้กับพระบิดา ด้วยการเชื่อฟังพระบิดาอย่างสมบูรณ์แบบ พระองค์ได้รับรางวัลนิรันดร์ นั่นคือรางวัลที่พระองค์ประทานแก่เราด้วยความกรุณาในปัจจุบัน

ความทรมานของพระคริสต์ภายใต้ปีลาต ไม่ได้จบลงแค่นั้น แต่ต่อเนื่องไปจนถึงการสิ้นพระชนม์บนกางเขน ซึ่งคนทั้งหลายต่างรู้ เรื่องที่พระเยซูต้องรับความอับอายนี้เป็นอย่างดีแล้ว และเหตุผลสำคัญที่สุดก็คือ เพราะการสิ้นพระชนม์นี้ ได้ลบล้างบาปของเราและช่วยให้เราได้รับความรอด

การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้าเพื่อไถ่บาป (ซึ่งเป็นคำสอนที่พบตลอดพันธสัญญาใหม่) นั้นได้ผล หากกล่าวให้เข้าใจง่าย ๆ ก็คือ เพราะพระองค์ได้กลายเป็นตัวแทนรับโทษของเรา “ตัวแทน” หมายถึง พระองค์แทนที่เรา “รับโทษ” ก็คือการที่พระองค์แทนที่เราในการเผชิญการพิพากษาหรือการถูกลงโทษ ซึ่งเราทุกคนสมควรได้รับเนื่องจากได้ละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า นี่คือโทษที่พระเจ้าเตือนไว้แล้วว่าเราจะได้รับ เพราะเราได้ละเมิดกฎของพระองค์ ธรรมชาติของพระเจ้านั้นเมื่อกกล่าวถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์ ความเป็นจริงของพระองค์ก็คือ ที่ใดมีบาป ที่นั่นต้องมีการชำระ และหนทางแห่งความรอดอันวิเศษ ปรีชาชาญ และเปี่ยมด้วยความรักที่พระเจ้าได้วางไว้ ก็คือการยกย้ายโทษที่พ้นออกจากบาปอันเต็มไปด้วยความผิดของเรา ไปวางไว้บนบาปอันบริสุทธิ์ปราศจากมลทินขององค์พระบุตรผู้มาบังเกิดเป็นมนุษย์ ด้วยพระบุตรนี้เอง เป็นผู้ที่ทำให้การถวายสัตวไร้ดำเนินเป็นเครื่องบูชา ซึ่งบัญญัติไว้ในพันธสัญญาเดิมนั้น ได้สำเร็จสมบูรณ์

—ดร. เจ ไอ แพคเกอร์

บ่อยครั้งที่อัครทูตเปาโลอธิบายการถูกตรึงบนกางเขนว่าเป็นหัวใจของพระกิตติคุณ เราพบข้อความเหล่านี้ได้ใน โรม 6:6; 1 โครินธ์ 1:17-18; กาลาเทีย 6:14; และ โคลโลสี 1:20 ให้เราดู กาลาเทีย 2:20-21 เป็นตัวอย่าง

**ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าจึงไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป พระคริสต์ต่างหากทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตที่ข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในกายนี้ ข้าพเจ้าดำเนินด้วยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงรักข้าพเจ้าและประทานพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้ปิดพระคุณของพระเจ้าทิ้ง เพราะถ้าความชอบธรรมสามารถได้มาโดยทางบัพติศมา พระคริสต์ก็วายพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์! (กาลาเทีย 2:20-21)**

การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เป็นหัวใจแห่งพันธกิจที่ทำให้เราได้รับความรอด ด้วยเหตุนี้ การสิ้นพระชนม์ของพระองค์จึงเป็นข้อเท็จจริง เป็นหัวใจของการประกาศพระกิตติคุณตลอดประวัติศาสตร์

หลังจากพระเยซูถูกตรึง ร่างของพระองค์ก็ถูกฝังในอูโมงค์ โดยอยู่ในสภาพไร้ชีวิตเป็นเวลาสามวัน ในฐานะมนุษย์เต็มตัว พระเยซูได้ประสบความตายตามปกติของมนุษย์ หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต บันทึกข้อมูลต่อไปว่า พระองค์ “เสด็จลงสู่แดนมรณา” ในช่วงเวลานั้น ร่างของพระเยซูยังอยู่ในอูโมงค์ แต่จิตวิญญาณของพระองค์ได้ลงไปสู่แดนผู้ตาย

เราต้องกล่าวตรงนี้ก่อนว่านักศาสนศาสตร์ยุคปัจจุบันมากมายไม่ได้เห็นพ้องต้องกันหมดเกี่ยวกับความหมายของวลีที่ว่า “พระองค์เสด็จลงสู่แดนมรณา” หลายคริสตจักรในปัจจุบันได้ตีความหมายวลีนี้ว่า หมายถึงการที่พระเยซูถูกฝังเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามความหมายนี้ไม่ใช่สิ่งที่หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูตต้องการจะสื่อ

เหตุผลหนึ่งก็คือ หลักข้อเชื่อนี้กล่าวถึงทั้งการที่พระเยซูถูกฝัง และพระองค์เสด็จลงสู่แดนมรณา ไม่ว่าจะพิจารณาอย่างไร สองวลีนี้ก็กล่าวถึงสองเหตุการณ์ที่ต่างกันและเกิดขึ้นตามลำดับตามบันทึกประวัติศาสตร์

อีกเหตุผลหนึ่งก็คือ ถึงแม้วลี “แดนมรณา” อาจหมายถึงแค่ “หลุมศพใต้ดิน” แต่เมื่อพระคัมภีร์และงานเขียนโดยคริสตจักรยุคแรกใช้วลีนี้ แทบจะทุกครั้งที่เป็นการกล่าวถึงดินแดนเบื้องล่างอันเป็นที่ ๆ วิญญาณคนตายถูกรวบรวมไว้ เราควรเข้าใจว่า นี่คือความหมายหลักที่เข้าใจกันในคริสตจักรยุคแรก คือความหมายที่คริสเตียนในกาลก่อนมีอยู่ในใจเมื่อเขาใช้หรือได้ยินคำว่า “แดนมรณา”

จากสองเหตุผลนี้ ก็จะเป็นการดีที่สรุปว่า หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต เจตนาที่จะสอนว่า จิตวิญญาณของพระเยซูได้ลงไปสู่แดนผู้ตายจริง ๆ หลังจากการสิ้นพระชนม์และก่อนการคืนพระชนม์ของพระองค์ แต่แดนมรณาดังกล่าวนี มีลักษณะอย่างไร?

ในโลกยุคโบราณ จักรวาลมักถูกบรรยายว่าเป็นโครงสร้างแนวตั้ง โลกอันเป็นที่ ๆ มนุษย์ดำรงชีวิตนั้น อยู่ตรงกลาง สวรรค์ ซึ่งเป็นอาณาจักรของพระเจ้าและบรรดาทูตสวรรค์ ถูกบรรยายว่าอยู่บนท้องฟ้า และภายใต้โลกนั้นคือดินแดนมืดมัวเบื้องล่าง เป็นที่อยู่ของวิญญาณของคนที่ยาแล้ว ในพันธสัญญาเดิมฉบับภาษาฮีบรู ดินแดนนี้มักถูกเรียกว่า “เซโฮล” (Sheol) ในพันธสัญญาใหม่ฉบับภาษากรีก รวมทั้งพันธสัญญาเดิมฉบับแปลเป็นภาษากรีก สถานที่นี้มักถูกเรียกว่า “เฮดีส” (Hades)

พันธสัญญาเดิมกล่าวว่า จิตวิญญาณของทั้งคนดีและคนเลวจะไปอยู่ที่ เฮดีส เพื่อรอการพิพากษาในบั้นปลาย แต่พันธสัญญาใหม่มักใช้ เฮดีส เพื่อหมายถึงที่อยู่ของจิตวิญญาณคนเลว เช่นในลูกา 10:15 อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี อย่างน้อยพันธสัญญาใหม่ก็ยืนยันว่า ก่อนพระเยซูคืนพระชนม์ จิตวิญญาณของคนชอบธรรมก็อยู่ใน เฮดีส ที่ชัดเจนที่สุดก็คือกิจการ 2:27-29 กล่าวถึงวิญญาณคนชอบธรรมคือกษัตริย์ดาวิด ว่าอยู่ใน เฮดีส ด้วย

ตรงนี้ เราไม่ได้หมายความว่าทุกคนใน เฮติส หรือนรก จะได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียม คำอุปมาของพระเยซูเรื่องเศรษฐีกับลาซารัส ใน ลูกา 16:19-31 บอกชัดเจนว่ามีเหวลึกกั้นระหว่างจิตวิญญาณของคนชั่วและจิตวิญญาณของคนชอบธรรม และในขณะที่คนชั่วต้องเจ็บปวดทรมาน คนชอบธรรมก็ได้รับการปลอบประโลม ในอุปมานี้ อับราฮัมอยู่ในสถานที่แห่งการปลอบประโลมด้วยเหตุนี้ นักศาสนศาสตร์จึงมักเรียกฝั่งที่มีการปลอบประโลมว่า “ฝั่งของอับราฮัม” หรือ “ทรวงของอับราฮัม” ตามตัวหนังสือ

เทอร์ทอลล์เลียน บิดาแห่งคริสตจักร ผู้เขียนผลงานในต้นศตวรรษที่สาม แสดงออกถึงความเชื่อว่า เฮติส แบ่งเป็นสองส่วน ลองพิจารณาข้อความในบทที่ 17 ของหนังสือของท่าน “ว่าด้วยการที่กายคืนชีพ”:

กรณีของลาซารัส ได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า จิตวิญญาณจำต้องเผชิญทั้งความทรมาน และได้รับพระพรใน เฮติส ได้

บิดาแห่งคริสตจักรชื่อ อิกเนเชียส ซึ่งเขียนผลงานใน คศ 107 กล่าวตั้งนี้ใน “จดหมายถึงชาว ทราลเลียน” ว่า

เมื่อกล่าวถึงคนเหล่านั้นที่ถูกฝังไว้ ข้าพเจ้าหมายถึงคนทั้งปวงที่เป็นขึ้นมาใหม่ พร้อมกับองค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุว่า พระวอนะได้กล่าวว่า “ร่างของวิสุทธิชนหลายคน ที่ตายแล้วก็ฟื้นคืนชีวิต” และอโมงค์ฝั่งศพเปิดออก แท้จริงแล้ว พระองค์เสด็จลงสู่ เฮติส โดยลำพัง แต่พระองค์เสด็จกลับออกมาโดยมีคนมากมายติดตามมาด้วย และพระองค์ได้ทำลายสิ่งที่ยกเราจากพระเจ้า ซึ่งมีมาตั้งแต่วาระแรกเริ่มของโลก นั้นให้สิ้นไปด้วย

ดังนั้น เมื่อหลักข้อเชื่อฯ กล่าวว่า พระเยซูเสด็จลงสู่แดนมรณา ความหมายที่น่าจะถูกต้องที่สุดก็คือ จิตวิญญาณความเป็นมนุษย์ของพระองค์เสด็จลงสู่ดินแดนอันเป็นที่อยู่ของวิญญาณที่ได้ ออกจากร่างกายมา กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ พระองค์เสด็จไปสู่พื้นที่ที่จัดเตรียมไว้สำหรับจิตวิญญาณของผู้ชอบธรรม ไม่ใช่ไปยังพื้นที่ที่คนชั่วรับการทรมาน การที่พระเยซูใช้เวลาในพื้นที่แดนมรณานี้ จำเป็นต่อพันธกิจของพระองค์ เพราะเป็นการกำหนดให้จิตวิญญาณของพระองค์ต้องรับโทษตาม กระบวนการยุติธรรมของพระเจ้า และโทษนั้นคือความตายในฐานะมนุษย์

การทนทุกข์ของพระเยซูแสดงให้เห็นว่าการเป็นมนุษย์ที่แท้จริงในโลกที่ลุ่มลงในความบาปนั้นเป็นอย่างไร ถ้าแม้กระทั่งพระผู้เป็นเจ้าผู้สมบูรณ์แบบของเราจะต้องเจ็บปวดเมื่อพระองค์ ต่อต้านและลบล้างความบาป แน่แน่นอนว่าเราผู้ไม่สมบูรณ์ก็ต้องรับความเจ็บปวดเหมือนกัน จริง ๆ แล้ว ตามที่เปาโลเขียนไว้ใน 2 ทิโมธี 3:12 ความเจ็บปวดนั้น เป็นสิ่งที่ทุกคนที่แสวงหาชีวิตในพระเจ้าต้องเผชิญอย่างแน่นอน แต่พระวอนะก็สอนเราด้วยว่าเมื่อเราเจ็บปวด พระคริสต์ก็เจ็บปวดด้วย หมายความว่าพระองค์เห็นใจในความเจ็บปวดของเรา และเต็มใจที่จะปลอบประโลมเรา เปาโลสอนเราใน โคโลสี 1:24 ว่า ในที่สุด การทนทุกข์ของพระคริสต์ผ่านชีวิตของเรา ก็จะสมบูรณ์ เมื่อนั้น พระองค์จะเสด็จกลับมาอย่างเต็มด้วยสง่าราศี และเราก็จะได้รับมรดกนิรันดร์ของเรา ดังนั้น ความเจ็บปวดของเราจึงไม่ใช่จะปราศจากจุดประสงค์ แต่มันเป็นวิธีที่พระเจ้าใช้เพื่อให้ทุกสิ่งที่ยังสร้าง ได้รับการฟื้นฟูอย่างสมบูรณ์

ที่เราได้ศึกษาไปคือพันธกิจแห่งความอภัยของพระเยซู ต่อไปเราจะพิจารณาพันธกิจแห่งการได้รับชุกเกียรติ เวลาที่พระสิริสูงสุดของพระองค์ถูกเปิดเผยอีกครั้งหนึ่ง

### การชูพระเกียรติ

เมื่อเราพูดถึงการที่พระคริสต์ได้รับการชูพระเกียรติ เราระลึกไว้ว่านี่เป็นยิ่งกว่าการเปิดเผย

สง่าราศีของพระองค์ที่เคยถูกบดบังไว้ โดยการรับความอับอาย ถูกเหยียดหยาม พระบุตรก็ยิ่งได้รับสง่าราศีมากกว่าที่พระองค์มีในตอนแรก พระองค์กระทำพันธกิจที่พระบิดาอวยพร และการเสียสละของพระองค์ก็ได้ไถ่มนุษย์ เพื่อมารับมรดก รวมทั้งสิทธิที่จะประทับบนบัลลังก์ในอาณาจักรของพระเจ้าได้ โดยผ่านพันธกิจเหล่านี้ คุณความดี ความคู่ควร และสง่าราศีของพระบุตรยิ่งประจักษ์แจ้งมากขึ้น ด้วยเหตุที่พระองค์ทรงรับความอับอายมาก่อน

หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต กล่าวถึงการที่พระคริสต์ได้รับการชูพระเกียรติในประโยคต่อไป

ในวันที่สามทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย พระองค์เสด็จขึ้นสวรรค์ประทับ ณ เบื้องขวาของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ที่สุด จากที่นั่นพระองค์จะเสด็จมาพิพากษาคนเป็นและคนตาย

ธรรมชาติความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์นั้นทรงพระเกียรติสูงส่งอย่างไม่เสื่อมคลายอยู่แล้ว โดยไม่มีวันตายหรือถูกถอดจากบัลลังก์ของพระองค์ในสวรรค์ได้ ดังนั้น การชูพระเกียรติพระบุตรพระเจ้าจึงจำกัดอยู่เฉพาะในธรรมชาติความเป็นมนุษย์ของพระองค์เท่านั้น กระนั้นก็ตาม เช่นเดียวกับประสบการณ์อื่นของพระคริสต์ในธรรมชาติความเป็นมนุษย์ สถานะความเป็นพระเจ้าของพระองค์ก็มีประสบการณ์เต็มขนาดต่อการได้รับการชูพระเกียรติด้วย

เราจะอภิปรายถึงการที่พระคริสต์รับการชูพระเกียรติในสี่ประเด็น คือ หนึ่ง การที่พระองค์คืนพระชนม์; สอง การที่พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์; สาม การที่พระองค์ประทับ ณ เบื้องขวาของพระบิดา; และสี่ การที่พระองค์จะเสด็จมาพิพากษาในอนาคต โดยเราจะเริ่มจากการที่พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม หลังจากถูกตรึงบนกางเขน

### การคืนพระชนม์

คริสเตียนหลายคนอาจไม่ตระหนักว่า การที่พระคริสต์คืนพระชนม์นั้น สำคัญต่อความรอดของเราเท่ากับการที่พระองค์สิ้นพระชนม์ ด้วยเหตุนี้ 1 เปโตร 3:21 จึงกล่าวถึงการได้รับความรอดโดยการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ อยากรู้ให้เข้าใจว่า ความรอดของเราไม่ใช่เป็นแค่สิ่งที่พระคริสต์ได้ซื้อไว้เพื่อเรา แล้วก็นอบเป็นของขวัญให้เรา แม้ว่าเรามักจะอธิบายเรื่องความรอดในลักษณะนี้ก็ตาม แต่หากจะกล่าวให้ถูกต้องก็คือ ความรอดนั้นเป็นของขวัญที่พระเยซูประทานแก่เรา “โดยเราต้องเป็นหนึ่งในเดียวกับพระองค์”

และนี่คือความหมายของคำว่า “ในพระคริสต์” ที่เราได้ยินบ่อยครั้งมากจากบรรดาจดหมายฝากในพันธสัญญาใหม่

เราได้รับการอภัยโดยผ่านการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ เพราะโดยการเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์นั้น เราได้ตายกับพระองค์แล้วบนกางเขนนั่น และเราได้รับชีวิตนิรันดร์ เพราะเราถูกทำให้เป็นขึ้นมารับชีวิตใหม่โดยผ่านการคืนพระชนม์ของพระองค์ พระวจนะกล่าวถึงกระบวนการนี้ใน โรม 6:3-11 และ 8:10-11; 2 โครินธ์ 5:14 และ 13:4; โคลโลสี 2:11 และ 3:3; และอีกหลายตอน ตัวอย่างหนึ่งคือคำกล่าวของเปาโลใน โรม 6:4-5

เหตุฉะนั้น พวกเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั่น เพื่อเหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรงถูกชูปให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยสง่าราศีของพระบิดาอย่างไร พวกเราก็จะได้ดำเนินในชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น เพราะว่าถ้าพวกเราเข้าสนิทกับพระองค์แล้วในลักษณะที่เหมือนกับความตายของพระองค์ พวกเราก็จะเป็นขึ้นมาจากความตายในลักษณะที่เหมือนกับการทรงเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์ด้วย (โรม 6:4-5)

กล่าวสั้น ๆ ก็คือ พันธกิจที่พระเยซูกระทำโดยการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น ทำให้เราแน่ใจได้ว่าเราก็จะได้รับชีวิตใหม่ฝ่ายวิญญาณเช่นกันเมื่อเราเชื่อในพระองค์ และในอนาคต เราจะได้รับกายที่คืนชีพและเต็มด้วยสิริ เช่นเดียวกับพระคริสต์ ความหมายนี้ก็คือ พระองค์ได้รับการยกชู และเราก็จะได้รับการยกชู อย่างมีศักดิ์ศรี เต็มด้วยเกียรติ และสง่าราศี

ในการสิ้นพระชนม์ พระเยซูก็ไม่ได้ยู่ใต้อำนาจของความบาปอีกต่อไป ไม่มีใครเย้ายวน ทดลองคนตายได้ คนตายนั้นอยู่นอกเหนืออำนาจของปีศาจ แต่บาปทำให้พระเยซูต้องเผชิญกับความตาย ซึ่งเป็นศัตรูตัวฉกาจที่สุดของพระองค์ พระเจ้าจึงอนุญาตให้พระเยซูเผชิญความตาย และในการเผชิญความตายนั้น พระเยซูก็ได้ชนะความตาย ความจริงข้อนี้มีนัยยะสำคัญยิ่งต่อคนของพระองค์ ดังนั้น ในวิวรณ์ 1:18 พระเยซู พระคริสต์ผู้ทรงสง่าราศี ผู้เป็นขึ้นมาจากความตาย จึงประกาศว่า “เราเป็นองค์ผู้ดำรงชีวิตอยู่ เราตายแล้ว และดูเถิดเรายังมีชีวิตอยู่สืบ ๆ ไปเป็นนิตย์! และเราถือกุญแจแห่งความตายและแดนมรณา” พระองค์ใช้กุญแจนั้นเพื่อออกจากแดนมรณา แต่พระองค์ก็ยังเก็บกุญแจนั้นไว้ เนื่องจากวันหนึ่ง พระองค์จะใช้กุญแจเหล่านั้นเพื่อปลดปล่อยคนของพระองค์จากพันธะแห่งความตาย

—ดร. นอกซ์ แชมบลิน

การที่พระเยซูถูกตรึงบนไม้กางเขนและการที่พระองค์เป็นขึ้นมา ไม่ได้เป็นเพียงแค่นั้นทางที่เราได้รับการอภัยบาปหรือการลบล้างบาปเท่านั้น แต่สิ่งสำคัญและอาจจะสำคัญยิ่งกว่าอีกก็คือ การคืนพระชนม์เป็นการเริ่มต้นของยุคใหม่และยุคสุดท้ายของโลกนี้ การทรงสร้างใหม่ (ตามที่พระคัมภีร์เรียก) เริ่มต้นที่อิมองค์ฝังศพอันว่างเปล่านั้น ซึ่งเป็นจุดศูนย์กลางใหม่ หรือหัวใจสำคัญใหม่ อันเป็นก้าวแรกสู่ประวัติศาสตร์บทใหม่ เรากำลังอยู่ในยุคสุดท้าย เนื่องจากการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ พระองค์ได้ทำให้ยุคสุดท้ายเริ่มต้นขึ้น และความหวังสำหรับเราชาวคริสเตียนก็คือสิ่งที่ได้เริ่มต้นไปแล้วนั้น จะเสร็จสมบูรณ์เมื่อพระคริสต์เสด็จมาครั้งที่สอง ซึ่งพระวาระของพระเจ้าเรียกว่า “การทรงสร้างใหม่” นั่นเอง

—ดร. โจนาธาน เพนนิ่งตัน

นอกจากพันธกิจการเป็นขึ้นจากตายแล้ว การที่พระองค์เสด็จจากโลกสู่สวรรค์ ก็รวมอยู่ในเรื่องที่พระเยซูได้รับการเชิดชูพระเกียรติด้วย

### การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์คือเหตุการณ์ที่พระกายของพระเยซูถูกรับขึ้นสู่สวรรค์สี่สิบวันหลังการคืนพระชนม์ พระองค์ก็ลอยขึ้นไปบนท้องฟ้า สู่สวรรค์

ลูกาได้บรรยายถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ทั้งในลูกา 24:50-51 และกิจการ 1:6-11

พันธกิจการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูได้ทำให้งานหลายอย่างที่พระองค์ไม่อยู่ในฐานะที่จะทำได้ขณะอยู่ในโลกสำเร็จลงได้ เช่น ยอห์น 14:2-3 พระองค์สัญญากับสาวกว่าพระองค์จะเสด็จขึ้นไปเตรียมสถานที่สำหรับเขาในสวรรค์ และ ยอห์น 16:7 พระองค์อธิบายว่าพระองค์ยังไม่ถึงเวลาที่จะส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาเสริมกำลังคริสตจักรในการรับใช้ ตราบใดที่พระองค์ยังไม่ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์

นอกจากนี้ พระเยซูจำเป็นต้องเสด็จขึ้นสู่สวรรค์เพื่อพันธกิจการชำระบาป ซึ่งพระองค์ได้เริ่มต้นไว้บนกางเขนจะสำเร็จบริบูรณ์ ผู้เขียนพระธรรม ฮีบรู ยืนยันประเด็นนี้ในบทที่ 8 และ 9 สอง



บทนี้สรุปได้ว่า ผู้เขียนยืนยันว่าวิหารบนโลกนี้ก็คือแบบจำลองของวิหารในสวรรค์ และท่านยังเปรียบเทียบที่พระคริสต์ชำระบาปมนุษย์กับพิธีที่มหาปุโรหิตในโลกทำในวันถวายเครื่องบูชาไถ่บาปประจำปี ซึ่งในพิธีนั้น ปุโรหิตต้องนำเลือดของสัตว์บูชาเข้าไปใน

อภิสุทธิสถาน ก่อนที่จะประพรมเลือดนั้นบนแท่นบูชา อันเป็นการขอภัยโทษสำหรับความบาปของมนุษย์ ทำนองเดียวกัน พระเยซูได้เข้าไปใน

อภิสุทธิสถานของพระวิหารที่แท้จริงในสวรรค์ และชโลมแท่นบูชาด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง ซึ่งสิ่งนี้ทำให้การถวายเครื่องบูชา ซึ่งพระเยซูได้เริ่มต้นไว้บนกางเขนสำเร็จบริบูรณ์ ลองฟังคำอธิบายใน ฮีบรู 9:11-12 เรื่องพันธกิจแห่งการชำระ ซึ่งพระเยซูกระทำในสวรรค์

**เมื่อพระคริสต์ทรงมาในฐานะมหาปุโรหิต พระองค์ทรงผ่านเข้าสู่พลับพลาที่ยิ่งใหญ่กว่าและสมบูรณ์กว่า ซึ่งไม่ได้สร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์ กล่าวคือไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่ทรงสร้างนี้ ... พระองค์ทรงเข้าไปสู่อภิสุทธิสถานด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง พระองค์ทรงกระทำเช่นนี้เพียงครั้งเดียวเป็นพอและได้การไถ่บาป ชั่วนิรันดร์มา (ฮีบรู 9:11-12)**

ยิ่งกว่านั้น ในฐานะมหาปุโรหิตของเราในสวรรค์ พระคริสต์ยังคงวิงวอนเพื่อเราเสมอ และทูลขอการชำระเพื่อช่วยเราเมื่อเราทำบาป นักศาสนศาสตร์นิยมเรียกพันธกิจที่พระคริสต์กระทำต่อเนื้อในพระวิหารในสวรรค์ว่า “วาระ” ของพระองค์ และ “วาระ” นี้เองเป็นสิ่งที่ทำให้ความรอดของเรามั่นคง ฮีบรู 7:24-25 อธิบาย “วาระ” ของพระองค์ดังนี้:

**แต่เพราะพระเยซูทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ จึงทรงเป็นปุโรหิตถาวรนิรันดร์ ฉะนั้นพระองค์จึงทรงสามารถช่วยบรรดาผู้ที่มาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์ได้อย่างสมบูรณ์ เพราะพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เสมอเพื่อที่จะทูลวิงวอนเพื่อเราทั้งหลาย (ฮีบรู 7:24-25)**

เราได้เห็นแล้วว่า การที่พระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์เป็นมิติสำคัญยิ่งของภารกิจการไถ่ของพระองค์ หากปราศจากเหตุการณ์นี้ เราจะไม่สามารถรับความรอดได้

หลังจากเรียนรู้เรื่องการคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์แล้ว เราก็มพร้อมที่จะศึกษาการที่พระองค์ประทับบนบัลลังก์ในสวรรค์ ณ เบื้องขวาของพระเจ้าต่อไป

## การประทับบนบัลลังก์

พันธสัญญาใหม่กล่าวถึงการที่พระเยซูประทับบนบัลลังก์ ณ เบื้องขวาของพระบิดาในหลายต่อหลายแห่ง หลักการพื้นฐานก็คือ พระเยซูทรงเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของเราในโลก และพระองค์มีราชบัลลังก์ในสวรรค์ อันอยู่ ณ เบื้องขวาของมหाराชบัลลังก์ของพระบิดา ในสภาพการณ์นี้ พระบิดาคือมหากษัตริย์สูงสุด หรือ “เจ้าแห่งรัฐทั้งปวง” และพระบุตรคือมหาราช หรือ “เจ้าประเทศราช” ซึ่งปรนนิบัติพระองค์ ความสัมพันธ์นี้สะท้อนรูปแบบอาณาจักรต่าง ๆ ในโลกยุคโบราณ ซึ่งมีเจ้าประเทศราชปกครองแคว้นต่าง ๆ ของจักรวรรดิอันไพศาลและถวายบรรณาการและบริการรับใช้พระจักรพรรดิ

ปกติแล้ว เมื่อเราคิดถึงความเป็นกษัตริย์ของพระคริสต์ เราจะคิดว่าอะไรที่สูงส่ง ที่อยู่เบื้องบน และเนื่องจากตอนนี้พระเยซูประทับ ณ เบื้องขวาของพระเจ้าพระบิดา พระองค์จึงทรงเป็นกษัตริย์ แต่เราต้องจำไว้เช่นกันว่าพระเยซูได้รับการเทิดทูนในฐานะกษัตริย์เมื่อพระองค์เป็นมนุษย์ด้วย ความหมายก็คือ ด้วยธรรมชาติความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พระเยซูทรงเป็นกษัตริย์ตลอดกาลอยู่แล้ว พระเยซูทรง



ปกครองในฐานะประมุขเหนือทุกสิ่ง แต่พระองค์ได้รับราชอำนาจทั้งในสวรรค์และในแผ่นดินโลกเมื่อพระองค์อยู่ในธรรมชาติความเป็นมนุษย์ ดังนั้นพระเยซูผู้เป็นบุตรดาวิด จึงเป็นตัวแทนของชนชาติอิสราเอล ประชากรของพระเจ้า และบุตรดาวิด เช่นเดียวกับตัวดาวิดเองก็เป็นเจ้าประเทศราช เป็นผู้รับใช้มหากษัตริย์สูงสุด นั่นคือ พระเจ้าพระบิดาในสวรรค์

—ดร. ริชาร์ด พเรตต์ จูเนียร์

ในข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวว่าพระเยซูเป็นกษัตริย์ ยิ่งถึงพระองค์ในฐานะปฏิรูปโรดผู้ทูลขอต่อพระเจ้าเพื่อคนของพระองค์อีกด้วย สิ่งนี้ได้สะท้อนรูปแบบโลกสมัยโบราณเช่นกัน คือ กษัตริย์มักจะทำหน้าที่เป็นปฏิรูปโรดด้วย เช่น ในปฐมกาล 14 เมลคีเซเด็ค เป็นทั้งปฏิรูปโรดและกษัตริย์ในเวลาเดียวกัน

เมื่อพระวาทะพูดถึงตำแหน่งของพระเยซู ณ เบื้องขวาของพระบิดา บางครั้งก็เน้นบทบาทของพระองค์ในฐานะกษัตริย์ที่เป็นพระเมสสิยาห์ เช่นใน กิจการ 2:30-36; เอเฟซัส 1:18-23; ฮีบรู 1:3-9; และ 1 เปโตร 3:21-22

แต่ในกรณีอื่น ๆ พระคัมภีร์จะเน้นบทบาทของพระเยซูในฐานะมหาปฏิรูปโรดผู้วิงวอนต่อพระเจ้าเพื่อเรา การย่ำเช่นนี้พบได้ใน โรม 8:34 และ ฮีบรู 8:1 เป็นต้น

แต่ทั้งสองกรณีก็มีความหมายเดียวกัน นั่นคือ พระเยซูมีอำนาจ

และฤทธานภาพเหนือทุกสิ่งที่ทรงสร้าง ซึ่งพระองค์ปกครองในนามของพระบิดา และในตำแหน่งนี้ พระองค์นำความรอดมาสู่มนุษย์ และเป็นหลักประกันว่าพระบิดาเฝ้าดูอยู่ด้วยความโปรดปราน

หลังจากพระเยซูคืนพระชนม์ เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และประทับ ณ เบื้องขวาของพระบิดา หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต ก็กล่าวถึงการพิพากษาที่พระคริสต์จะกระทำในวันสุดท้าย

## การพิพากษา

เมื่อหลักข้อเชื่อฯ กล่าวว่าพระเยซูจะกลับมาเพื่อพิพากษา ความหมายก็คือ พระองค์จะมาจากบัลลังก์ ณ เบื้องขวาของพระเจ้านั่นเอง หลักการนี้ก็คือ พระเยซูเป็นกษัตริย์ในสภาพมนุษย์ ผู้ดูแลเหนือทุกสิ่งที่ทรงสร้าง และในฐานะกษัตริย์ พระองค์จะพิพากษาคนทั้งปวงที่ได้ละเมิดพระบัญญัติและไม่เคารพความเป็นกษัตริย์และอาณาจักรของพระองค์ เราพบข้อความนี้ใน

ลูกา 22:30; กิจการ 17:31; และ 2 เธสะโลนิกา 1:5 และ 4:1

การพิพากษาครั้งสุดท้ายจะกระทำแก่ทุกคนเป็นและคนตาย นั่นคือ ทุกคนที่เคยมีชีวิต รวมทั้งคนที่ยังมีชีวิตอยู่เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา ทุกคำพูด ความคิด และการกระทำของทุกคนจะถูกตัดสินจากมาตรฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า และความจริงที่น่าสะพรึงกลัวก็คือ มนุษย์ทุกคนจะถูกพิพากษาว่าผิดเพราะได้ทำบาปจริง และต้องรับโทษถึงตาย

ชาวดีก็คือ ทุกคนที่ได้เป็นหนึ่งในเดียวกับพระคริสต์โดยความเชื่อ จะผ่านการถูกพิพากษาไปแล้ว โดยพระเยซูได้สิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษแทน และเขาเหล่านั้นจะกลายเป็นผู้บริสุทธิ์แล้วโดยการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ ดังนั้น ในการพิพากษา เขาจะได้รับพระพรและมรดกนิรันดร์

แต่ข่าวร้ายสำหรับคนที่มิได้อยู่ในพระคริสต์ก็คือ เขาจะต้องแบกรับพระพิโรธเต็มขนาดของพระเจ้าไว้ในตัวของเขา และจะถูกทิ้งลงไปในนรกและอยู่ที่นั่นชั่วนิรันดร์

ในยุคนี้อาจมีคำสอนเรื่องการพิพากษาครั้งสุดท้ายนั้น ไม่เป็นที่นิยมนัก แต่ข้าพเจ้าก็คิดว่า ไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนแปลงจากเดิมมากนัก เพราะข้าพเจ้ามองว่า ปกติมนุษย์เราก็ไม่ค่อยสนใจเรื่องการพิพากษาอยู่แล้ว แต่ข้าพเจ้าขอแย้งว่า การประกาศถึงการพิพากษานั้นสำคัญยิ่งอย่างแน่นอน—เราควรประกาศเลยว่านิรันดร์นิรันดร์สำหรับคนที่มิได้มอบความไว้วางใจในพระคริสต์

—ดร. ทอม ชไรเนอร์

เหตุผลหนึ่งที่เราพูดถึงนรกก็เพราะเรื่องนี้เป็นความจริง และเราก็ไม่อาจหนีความจริงได้ แม้จะมีความจริงครึ่งเดียวแพร่หลายมากมาย หรือแม้แต่จะมีความจริงเพียง 90 ส่วนจาก 100 ส่วนก็ตาม แต่หากคุณจะประกาศอย่างดี ประกาศด้วยความจริง คุณก็ต้องพูดถึงการพิพากษาในบั้นปลาย เราจึงจำเป็นต้องพูดถึงเรื่องนรกแน่นอน สิ่งหนึ่งที่เรารับรู้เกี่ยวกับนรกก็คือ การเตือนเราให้รู้ว่าใครคือผู้พิพากษา ไม่ใช่ตัวเราเอง แต่เป็นพระเจ้า นรกเตือนเราเรื่องความรับผิดชอบส่วนตัว เรื่องความเร่งด่วน เรื่องนิรันดร์กาล และอีกหลายเรื่องมากมายที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ หรือพูดง่าย ๆ ได้ว่า เป็นเรื่องลำบากมากที่จะเข้าสู่การประกาศโดยไม่พูดถึงนรก เพราะจำเป็นยิ่งที่พูดถึงเรื่องนรก แต่ขอให้จำไว้ว่า เหตุผลใหญ่ที่เราพูดถึงนรกก็เพราะเป็นความจริง และเราไม่ต้องการหนีความจริง

—ดร. แมทท์ ฟรีดแมน

## สรุป

ในบทเรียนนี้ เราได้สำรวจ หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต ในหัวข้อ พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา เราได้พิจารณาความเป็นพระเจ้าสมบูรณ์ รวมทั้งธรรมชาติความเป็นพระเจ้าของพระองค์ และความสัมพันธ์ที่พระองค์มีกับอีกสองพระภาคในตรีเอกภาพ เรายังได้สำรวจความเป็นมนุษย์ สมบูรณ์ รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างธรรมชาติความเป็นพระเจ้าและธรรมชาติความเป็นมนุษย์ของพระองค์ เราได้สรุปพันธกิจของพระองค์ ตั้งแต่จุดเริ่มต้นที่พระองค์ได้รับความอับอาย จนถึงวันที่พระองค์ได้รับการเชิดชูพระเกียรติในที่สุด

เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่เรียกตัวเองว่าคริสเตียน หรือใครก็ตามที่ปรารถนาจะเข้าใจ คริสต์ศาสนา ต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับพระภาคและพันธกิจของพระเยซูคริสต์อย่างลึกซึ้ง พระเยซูเป็นหัวใจ เป็นศูนย์กลางคริสตศาสนาของเรา พระองค์เป็นผู้ที่ทำให้เราแตกต่างจากระบบความเชื่ออื่น ๆ พระองค์ทรงเป็นศูนย์กลางของจักรวาล ทรงเป็นฐานแห่งความเคลื่อนไหวทุกอย่างในประวัติศาสตร์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ทรงเป็นมหาปโรหิต และทรงเป็นมหากษัตริย์ของเรา ยิ่งกว่านั้นความรอดก็ขึ้นอยู่กับความรู้จักพระองค์ รักพระองค์ และมีชีวิตเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์เท่านั้น

บิชอป แวน บี เกย์ตัน (ผู้ดำเนินรายการ) เป็นอาจารย์และวิทยาการสอนพระคัมภีร์ผู้มีชื่อเสียงที่วิทยาลัยพระคริสต์ ธรรม และมหาวิทยาลัยที่โด่งดังหลายแห่งทั่วโลก ท่านเคยทำหน้าที่เป็นอนุศาสนาที่สำนักงานทัศนสถานกลางของสหรัฐเป็นเวลา 4 ปี และเคยอยู่ในคณะกรรมการบริหารของสถาบันศาสนาและนโยบายสาธารณะ ณ กรุงวอชิงตัน ดี ซี. ดร. เกย์ตัน จบการศึกษาศาสนศาสตร์มหาบัณฑิตจาก วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมนานาชาติ (International Seminary) ศาสนศึกษา มหาบัณฑิตจาก วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมโลโกส (Logos Bible College) ดุษฎีบัณฑิตด้านปรัชญาพระคริสต์ธรรมจาก มหาวิทยาลัยผู้นำคริสเตียน (Christian Leadership University) ศาสนศาสตร์ดุษฎีบัณฑิตจากวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเฟธ (Faith Theological Seminary) และ ดุษฎีบัณฑิตด้านการรับใช้จาก วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป (Reformed Theological Seminary) ท่านได้รับการเจิมตั้งให้เป็น บิชอปในพิธีสืบทอดธรรมทูต (Apostolic Succession) และปัจจุบันดำรงตำแหน่งอัครมุขนายกแห่ง สมาคมคริสตจักรสากล (International Community of Christian Churches) ซึ่งเป็นองค์กรที่มุ่งมั่นในการสร้างเอกภาพให้แก่พระกายของพระคริสต์

ดร. พอล ชาง เป็นศิษยาภิบาลอาวุโสของคริสตจักรจีน มอนแมร์ เมืองมิดเดิลทาวน์ รัฐนิวเจอร์ซีย์

ดร. นอกซ์ แชมบลิน (1935-2012) เป็นศาสตราจารย์สาขาพันธสัญญาใหม่ ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป (Reformed Theological Seminary)

ดร. เจ ลิกอน ดันแคน ที่สาม เป็นอธิการบดีของวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป (Reformed Theological Seminary)

ดร. แมทท์ ฟรีดแมน เป็นศาสตราจารย์สาขาการประกาศและการสร้างสาวก ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเวสลีย์

ดร. เดนนิส จอห์นสัน เป็นคณบดีฝ่ายวิชาการ และศาสตราจารย์สาขาศาสนศาสตร์เชิงปฏิบัติ ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเวสต์มินสเตอร์ แคลิฟอร์เนีย

ดร. คีธ จอห์นสัน ทำหน้าที่ผู้อำนวยการด้านศาสนศาสตร์ศึกษา ให้กับพันธกิจการประกาศใน มหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา ขององค์กร แคมพัส ครุเสด ฟอว์ ไครสต์ (Campus Crusade for Christ) และเป็นศาสตราจารย์รับเชิญสาขาศาสนศาสตร์เชิงระบบ ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป

ดร. โรเบิร์ต จี ลิสเตอร์ เป็นรองศาสตราจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษาและศาสนศาสตร์ ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์ทัลบอต

ดร. อัลเบิร์ต โมห์เลอร์ จูเนียร์ เป็นอธิการบดีของวิทยาลัยศาสนศาสตร์เซาธ์เทิร์น แบปติสต์

ดร. เจ ไอ แพ็คเกอร์ เป็นศาสตราจารย์ด้านศาสนศาสตร์เชิงระบบและเชิงประวัติศาสตร์ ที่วิทยาลัยรีเจนท์ ในเมืองแวนคูเวอร์ รัฐบริติชโคลัมเบีย ประเทศแคนาดา ท่านเดินทางเทศนาและบรรยายอย่างกว้างขวางในอังกฤษและอเมริกา

ดร. โจนาธาน เพนนิ่งตัน เป็นรองศาสตราจารย์ด้านการตีความพันธสัญญาใหม่ และผู้อำนวยการการวิจัยระดับปริญญาเอก ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์เซาธ์เทิร์น แบปติสต์

ดร. ริชาร์ด พเรตต์ จูเนียร์ เป็นประธานของ องค์กร ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม (Third Millennium Ministries) และศาสตราจารย์วุฒิคุณด้านพันธสัญญาเดิม ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิบัติ วิทยาเขตออร์แลนโด

ดร. ทอม ชไนเนอร์ เป็นศาสตราจารย์เกียรติยศ “เจมส์ บีวเคนแนน แฮร์สัน” ด้านการตีความพันธสัญญาใหม่ และเป็นรองคณบดีด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์และการตีความ ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์ เซาท์เทิร์น แบปติสต์

ดร. มาร์ค สเตราสส์ เป็นศาสตราจารย์สาขาพันธสัญญาใหม่ ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเบ็ธเอล ซานดิเอโก

ดร. เอริก เรอนเนส เป็นศาสตราจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษาและศาสนศาสตร์ ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์ทัลบอด มหาวิทยาลัยบีโอลา และเป็นประธานภาควิชาพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษาและศาสนศาสตร์

ดร. ดีเรค ดับเบิลยู เอช ไรม์ส เป็นศาสตราจารย์สาขาศาสนศาสตร์เชิงระบบและเชิงประวัติศาสตร์ ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิบัติ ในแอตแลนตา

ดร. ปีเตอร์ วอล์คเกอร์ เป็นศาสตราจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษา ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมทรินิตีเพื่อการรับใช้พระเจ้า (อดีตเคยเป็นอาจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษา และรองอาจารย์ใหญ่ร่วม ของวิกิลีฟฟ์ ฮอลล์ มหาวิทยาลัย อ็อกซ์ฟอร์ด)